

סדרת "המורשת הנסתרת"

להבות
ספיר

אילונה אנדרוז

תרגמה מאנגלית: יעל אכמון

אילונה אנדרוז

להבות ספיר

ספר רביעי בסדרת המורשת הנסתרת

מאנגלית: יעל אכמון

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

Sapphire Flames | Ilona Andrews

Translated by: Yael Achmon

Copyright © 2019 by Andrew Gordon and Ilona Gordon.

Published by arrangement with Avon, an imprint
of HarperCollins Publishers

עורכות ראשיות: דורית תמיר | ורד רוה שמואל
עריכת תרגום: מורן שיין
הגהה: צופיה סילברמן
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית שמורות ל(א)הבות הוצאה לאור
בע"מ | האגוז 6 פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין | Email: info@
ahavot.com | www.ahavot.com | ספרים בעלמא
השלום 11, אבן יהודה | tdorit@gmail.com | .www.almabooks.co.il

All Rights Reserved © 2023 Ahavot Publishing Ltd. | 6 HaEgoz
Haman Industry park, Modi'in, Israel | Email: info@ahavot.com
And Dorit Tamir - Alma Books | 11 Hashalom st., Even Yehuda
Israel, 4050429 | Email: tdorit@gmail.com

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

מסת"ב: 978-965-93048-2-0

נדפס בישראל תשפ"ג 2023

לאנסטסיה ולהלן

1

שחיתי במים החמימים של המפרץ כשמישהו דפק על השמיים.
הדגים הססגוניים הקטנים שעקבו אחריי התפזרו, המים הצלולים
כברולח נעלמו וצנחתי על החול.

השמיים רעדו מעליי. בום, בום, בום.

החלום נקרע כמו טישו רטוב, ולרגע מבלבל אחד לא ידעתי
איפה אני. הקווים המוכרים של החדר שלי התחדדו לאיטם
בחושך. השעון על השידה זהר באור אדום. 02:07 בלילה.

מישהו דפק בכוח על הדלת שלי.

"קטלינה!" קראה אחותי. "קומי!"

בהלה פילחה אותי. קפצתי מהמיטה, חציתי את החדר בריצה
ופתחתי לרווחה את הדלת. "המטוס התרסק?"

"מה? לא!"

נשענתי על המשקוף וגלשתי מטה בהקלה. אחותנו הגדולה
נבדה יצאה עם בעלה וחמותה לספרד, להלוויה. בטיסה. מעל
האוקיינוס. זה עורר בי חרדות איומות.

"המטוס בסדר גמור, אמרה לי ארבלה.

"אז מה קרה?"

הפנים של ארכלה היו סמוקות ושערה הבלונדיני הזדקק לכל עבר. היא לבשה חולצה ישנה ומלאת כתמים של הסדרה "סיילור מון", ומכנסי הספורט הקצרים שלה היו הפוכים.

"אוגוסטין למטה."

"איזה אוגוסטין? אוגוסטין מונטגומרי?"

"כן!"

ההקלה התפוגגה, והדריכות תפסה שוב את מקומה. "למה?" למה שראש בית מונטגומרי יהיה למטה, ועוד באמצע הלילה? "הוא רוצה לדבר איתך. הוא אומר שזה מקרה חירום. בואי מהר, לפני שאימא תירה בו."

היא הסתובבה ומיהרה במורד סולם המדרגות שהובילו מעליית הגג שלי לשאר המחסן, שבו גרנו ועבדנו. אוגוסטין היה האדם האחרון שציפיתי לו בשעה שתיים לפנות בוקר. משהו נורא קרה.

בחנתי את עצמי במראה. חולצת הטריקו האפורה והגדולה שלבשתי הגיעה לי עד הברכיים, והיה כתוב עליה "אני ♥ שינה", אבל לא היה זמן להחליף בגדים. ירדתי במדרגות יחפה והלכתי בעקבות אחותי אל המסדרון הרחב, שהיה חשוך מלבד הבוהק החשמלי החמים שבקע מחדר הטלוויזיה.

בצידו השמאלי של המסדרון היתה דלת שהובילה אל המשרד של חברת החקירות שלנו. כל המשפחה התכנסה מול הדלת; כולם חוץ מאימא.

סתא פרידה הרוזה והשזופה נראתה מודאגת תחת הילת תלתלי הפלטינה שלה. ברן, בן הדוד הבכור שלי, שהיה גדול ושרירי, נראה כמו דוב שהעירו אותו באמצע שנת החורף. שערו החום הבהיר היה פרוע, והוא החזיק טבלט שנראה קטן למידותיו. ליאון, אחיו למחצה – הצעיר ממנו וההפך הגמור שלו – היה רוזה, כהה שיער, וקופצני כמו כדור. הוא נשען על הקיר שליידו

ונראה ערני לגמרי בג'נס ובחולצת הטריקו שלבש בערב. או שנדרם בבגדים, או שהרגיש צורך להיות לבוש לחלוטין בשעה שתיים בלילה מאיזושהי סיבה מפוקפקת. לליאון בדרך כלל לא היו סיבות מסוג אחר.

ארבלה מיהרה לפניי, טיפסה במדרגות, התפרצה לחדר שלה ויצאה משם עם סוויטשרט ענקי של אוניברסיטת טקסס. היא זרקה אותו אליי. "ציצים."

ברן הגיב בגלגול עיניים מנומנם.

"תודה." לבשתי את הסוויטשרט כדי להסתיר את העובדה שאני לא לובשת חזייה. "איך אוגוסטין הגיע הנה?"

הגישה למחסן היתה חסומה בלילות במחסומי בטון, ועמדת האבטחה המאווישת בכביש היחיד שנותר פתוח נועדה למנוע דברים מסוג זה בדיוק. אוגוסטין היה חסר רחמים. הוא היה יכול להרוג את כולנו בשנתנו.

"השומרים שלנו נתנו לו להיכנס? מישהו התקשר לומר שהוא מגיע?"

"תראי איזה קטע," אמר ליאון. "יש לנו סרטון אבטחה נחמד."

ברן הפנה אליי את הטבלט. בסרטון שצולם מתוך עמדת האבטחה נראו שני שומרים – אישה היספנית בשנות הארבעים לחייה וגבר לבן וכהה שיער באמצע שנות העשרים לחייו. וולטון ולופו. מכונית בנטלי בנטאיגה כסופה עצרה בעמדה. החלון בצד הנוסע נפתח, ופניי נגלו למצלמה.

"שלום, מיזו ביילור," אמר וולטון.

קטלינה המזויפת הנהנה.

"תבדקו את הרישום, תבדקו את הרישום..." זמרר ליאון.

היומן של רישום היציאות והכניסות נח ממש לידם, על הדלפק. הוא היה מוכיח שאני כבר בבית.

השומר הושיט את ידו, ופשוט העביר אותה מעל היומן אל מתג המחסום.

"כישלון אדיר!" הכריז ליאון.

וולטון הסיט את המתג וקרקוש מתכת קולני הכריז על השתטחות מחסום הדוקרנים. החלון נסגר והרכב המשוריין גלש קדימה ונעלם.

אין מצב. המצב פשוט לא קיים.

המצח של לופז התקמט. "ממתי יש להם בנטלי?"

השומר משך בכתפיו. "מי יודע? אולי זאת היתה מתנת יום הולדת."

"אידיוט", אמרה ארבלה.

אוגוסטין מונטגומרי הוא קוסם אשליה עליון. הוא מסוגל להיראות כמו כל אחד, להישמע כמו כל אחד, ולצלוח סריקות טביעת אצבע ורשתית. והוא עבר את עמדת האבטחה שלנו בקלי קלות.

"לא טוב", אמרתי.

"מה את אומרת", ענה ליאון.

"קטלינה", אמרה סבתא פרידה, "אימא שלך נמצאת בחדר הישיבות עם החמור הזה ודורט איגל. לכי לשם לפני שהיא מכניסה לו כדור בראש."

פתחתי את הדלת, נכנסתי למסדרון המשרד וסגרתי את הדלת מאחוריי. השטיח מקיר לקיר בצבע בז', התקרה הצפה וקירות הזכוכית ששלטו בחלק הזה של המחסן שיוו לו מראה של חלל משרדים טיפוסי. שלושת המשרדים מימיני וחדר המנוחה והמטבחון שמשמאלי היו חשוכים. רק חדר הישיבות, שנמצא ממש מעבר לחדר המנוחה, הפיץ אור בוהק, והריצוד החשמלי חדר מבעד לזוגגית והאיר את המסדרון.

התקדמתי צעד ועצרתי. לפני שלושה ימים, כשהגעתי

רשמית לגיל עשרים ואחת, הפכתי לראש בית ביילור, בית חדש שהוקם לפני שלוש שנים בלבד. תקופת החסד שלנו, שבה היינו מוגנים מהתקפות מצד בתים אחרים, עמדה לפקוע. כבר יצא לי להתמודד עם תותחים בתחום הקסם במסגרת העבודה, אבל זה יהיה המפגש הראשון שלי עם עליון אחר בתפקידי כראש בית. ואוגוסטין היה כריש בחליפה של ארבעת אלפים דולר; עמלן לבן, חלק וקטלני, ששיניו חדות כתער.

ידעתי שאני חייבת לעשות את זה כמו שצריך. אני לא יכולה פשוט להסתער פנימה. גם אם מדובר במקרה חירום, אני חייבת להתנהג בהתאם לתפקיד.

הבטן שלי פרפרה מהתרגשות.

תחשבי עליונה, ראש הבית, הנכדה של ויקטוריה טרמיין, בטוחה בעצמך, מסוכנת, לא מפחדת, העירו אותך באמצע הלילה ואת... מעוצבנת. ממש מעוצבנת.

נכנסתי לחדר הישיבות בהבעה רגוזה מעט.

אוגוסטין הסתובב לעברי בכיסא. יש אמירה מפורסמת של לואיס אוֹכִינְקֶלוֹס, שכתב ספרים על החברה הגבוהה וכסף ישן: "שלמות מרגיזה כשם שהיא מושכת, בספרות כמו בחיים." אוגוסטין היה מרגיז מאוד.

כקוסם אשליה עליון, הוא עיצב את המראָה שלו כפי שאדם אחר היה מצייר יצירת מופת. פניו היו מפוסלות למשעי; עצמות לחיים מודגשות, לסת רבועה ששידרה גבריות בלי רמז לגסות, אף ישר ומצח רחב. הלחיים שלו היו שקועות מעט, רק במידה שנועדה לשדר בשלות. סֶפֶר אומן הפך את השיער הבלונד־כמעט־פלטינה שלו ליצירת מופת. משקפיים דקים היו הפרט היחיד של חוסר שלמות שאוגוסטין הרשה לעצמו, וזה לא היה מספיק. היה בו משהו נטול גיל וקר. הוא היה מלא חיים בערך כמו פסל שיש.

בקצה האחר של השולחן ישבה אימא שלי וצפתה בו כמו נחש קוברה מצונף. יד ימין שלה נשארה מתחת לשולחן, ככל הנראה על הדורט איגל 0.5 מילימטר, הקליבר החוקי הכי גדול בארצות הברית. זה היה הדבר הקרוב ביותר לארטיילריה ידנית שאימא יכלה להסתיר מתחת לשולחן. האקדה הזה יכול לירות כדור דרך מקרר מלא ולהרוג אדם שנמצא מעבר לו.

אימא שלי שירתה כצלפית במשך כמעט עשור, והקסם שלה הבטיח שלא תחטיא לעולם. אם היא תהרוג את אוגוסטין, מונטגומרי חקירות בינלאומיות – החברה בבעלות אוגוסטין – תכתוש אותנו. אם הוא ישרוד בנס, הוא יהרוג אותה. כמו שקורה פעמים רבות בחיים, שום אפשרות לא היתה טובה. הייתי חייבת להוציא אותו מכאן.

דיברתי בנימת קול צוננת ורגוזה. "מר מונטגומרי, אתה בהחלט אורח רצוי בבית הזה, אבל אמצע הלילה עכשיו."
 "אני מתנצל," הוא אמר. "זה מקרה חירום." הוא הכניס יד לכיס, שלף טלפון והראה לי אותו.

על המסך נראה נער מחייך למצלמה. השיער הג'ינג'י שלו היה קצר, עיניו אפורות, עורו חיוור, ועל פניו נמתח חיוך זחוח של נער שבדיוק יצא בשלום מאיזה תעלול. הוא נראה לי מוכר במעורפל, אבל בשום פנים ואופן לא הצלחתי להיזכר מאיפה.

"זה רֶגֶנֶר," אמר אוגוסטין. "הוא בן חמש־עשרה. יש לו כלב בשם טנק. הוא אוהב ספרי בלשים ואת הסדרה על שרלוק הולמס. הוא משחק סייר במשחק המחשב 'הירו טורנמנט'. לפני יומיים אימא שלו ואחותו מתו בשריפה."

"למה אתה מספר לי את כל זה?"

"ברגעים אלה ממש הוא עומד על הגג של בית החולים ממוריאל הרמן. הוא שוקל לקפוץ והוא עליון, אז אף אחד לא

יכול להגיע אליו. אם לא נמהר, הגופה המרוסקת שלו תפתח את כל מהדורות הבוקר."

חרדה התפשטה בי בפרץ מחשמל.

"אוגוסטין, אתה יודע שזה לא מה שאני עושה. אף פעם לא הורדתי מישהו מגג. אם אכשל, אני אהיה אחראית למוות שלו..."

"אבל את מסוגלת לעשות את זה. זה בכוחך." הוא הסתכל עליי ישירות. "אחותך ביקשה ממני טובה פעם. עכשיו אני מבקש את עזרתך. אני פונה אלייך כראש בית אחד לראש בית אחר. נשארה לו אחות אחת. היא בבית החולים כרגע, מתפללת שהוא לא ייפול אל מותו."

ואם אנסה ואכשל, יש סיכוי שעליונה מוכת אבל תפנה נגדי את כל הצער והזעם שלה. אני לא עד כדי כך פזיזה.
"אני לא יודעת אם אני מסוגלת לעזור לך. יכול להיות שאני רק אחמיר את המצב."

האיפוק של אוגוסטין נסדק, ובן אדם אמיתי הביט בי עכשיו מבעד לעיניו. "הוא בסך הכול ילד, קטלינה. הוא כבר איבד כל כך הרבה. זה הכאב הנורא ביותר שהוא חווה בחיים הקצרים שלו. הוא לא יודע איך להכיל אותו. הוא בסך הכול רוצה להפסיק לסבול. בבקשה תנסי."

פתחתי את הפה כדי לסרב לו, אבל אז חשבתי על הילד שעומד על שפת הגג, לבדו בחשיכה. הייאוש והכאב שלו היו גדולים כל כך, עד שהיה מוכן לשים להם קץ בדרך הכי מכאיבה שאפשר.

גם אבא שלי עמד על הקצה, רק שבמקרה שלו זה לא היה בניין אלא סרטן. כל כך התאמצנו למשוך אותו משם. נלחמנו על כל דקה. מכרנו את הבית ועברנו לכאן, למחסן, כדי לשלם על הטיפולים הרפואיים. ואז שעברנו את העסק שלנו לאוגוסטין

כדי לשלם על הטיפולים הניסיוניים. אבא שלי בנה את משרד חקירות ביילור מאפס. הוא ראה בו את המורשת שלו, עסק שידאג לכל צרכינו, ואנחנו השתמשנו בו כעירבון ללוות כסף. הרגשנו שזו בגידה והסתרנו את המעשה מאבא, כי זה היה הורג אותו מהר יותר מכל סרטן. בסופו של דבר רק דחינו את הקץ בכמה חודשים, אבל זה היה שווה את זה. הייתי נותנת הכול תמורת יום אחד נוסף עם אבא שלי. הכול.

רגנר היה בסך הכול בן חמש־עשרה.

"בסדר. אני אנסה."

"את בטוחה?" שאלה אימא שלי.

"כן."

"קחי את ליאון איתך," היא אמרה.

"לא." העסק עלול להסתבך ולא רציתי שהוא ייפגע.

"אני אחזיר אותה בריאה ושלמה," הבטיח אוגוסטין.

אימא שלי נעצה בו מבט של צלפית. "כדאי מאוד."

הבנטלי הכסופה של אוגוסטין דהרה דרומה על דרך גֶסְנֶר. השעה היתה אחרי שתיים בלילה, ואפילו בעיר הפקקים, הכבישים היו ריקים. הנהג סחט כל טיפת מהירות אפשרית מהמכונית המשורינת הכבדה. הנסיעה אל ממוריאל הרמן ארכה בדרך כלל לפחות רבע שעה. עמדנו לעשות את זה בחצי מהזמן. אוגוסטין ישב במושב הקדמי, וכל מה שראיתי ממנו היה ראשו הבלונדיני. ממש רציתי להושיט יד ולהחטיף לו. אם מישהו היה אומר לי אתמול שאשב במושב האחורי של המכונית של אוגוסטין באמצע הלילה, לבושה בסוויטשרט מעל חולצת שינה ובסניקס בלי גרביים, הייתי שואלת אותו מה הוא עישן ומציעה שיפנה לטיפול.

התגעגעתי לכלי הנשק שלי. הרגשתי עירומה בלעדיהם.

אבל אוגוסטין צדק. נבדה היתה חייבת לו טובה. אבא שלי נולד לבית טרמיין, בית קטן שכלל רק אותו ואת סבתי ויקטוריה. ויקטוריה, דורשת-אמת כמו נבדה, היתה מסוגלת לקרוע מידע מראשו של אדם כנגד רצונו. לאבא שלי לא היה קסם, וויקטוריה היתה אימא איומה, אז בגיל שמונה-עשרה הוא ברח מהבית ובנה לו חיים חדשים תחת שם בדוי. במהלך החיפוש אחריו, סבתא שלי זרעה הרס בבתים בכל רחבי היבשת. עליונים רבי-עוצמה היו נסוגים מעצם האזכור של שמה.

לפני שלוש שנים, כשעוד לא היינו בית, ויקטוריה הגיעה לחפש אחרינו. אוגוסטין היה מודע לשורשים המשפחתיים של נבדה. הוא היה יכול לחלוק את המידע עם סבתא שלי ולהרוויח מכך, אבל במקום זה הוא אפשר לנבדה להתעסק לו בראש וויקטוריה הסתלקה בידיים ריקות. שנאתי חובות מכל סוג שהוא. יהיה טוב להיפטר מהחוב הזה אחת ולתמיד.

אבל העובדה שלא היה לי מושג מה אני עושה לא השתנתה.

"איך אתה מכיר את המשפחה?" שאלתי.

"אחותו של רגנר יצרה איתנו קשר בנוגע למוות של אימא שלה ואחותה. היא חושבת שהשריפה היתה מכוונת."

"וזה נכון?"

"אני לא רשאי לדון בפרטים."

בטח. "לקחתם את התיק?"

"היא יודעת מה התעריפים שלנו."

"סירבתם לה. אוגוסטין! היא פנתה אליכם ואתם סירבתם לה,

ועכשיו אחיה רוצה להתאבד."

הוא הסתכל במראה הפנימית בהבעה קפואה. "אם אני מעמיד את האנשים שלי בסכנה, אני צריך לפצות אותם בהתאם. אני

לא מנהל קרן צדקה, קטלינה. מי כמוך יודע מה מונח על הכף כשחוקרים מוות של עליון.”

כן, בהחלט ידעתי. צוות של רוצחים שכירים שמסתער על הבית שלך, תוקף בסופות אש ומזמן מפלצות רצחניות, נוטה להותיר רושם לטווח ארוך.

העפתי מבט דרך החלון הקדמי אל הכתר העתידני המוקף משולשים זוהרים באדום, לבן וכחול, שקרן על רקע השמיים השחורים כדיו בגובה שלושם ושלוש קומות בראש מגדל ממוריאל הרמן. כמעט הגענו.

”לפחות אמרת לאחותו למה לצפות אם אשתמש בקסם שלי?”

”אמרתי לה שנצטרך להרדים את הילד.”

המכונית נכנסה למגרש החניה. גבר היספני שנראה לחוץ למדי התקרב למכונית בריצה ופתח את הדלת שלי. אוויר ינואר הקר הכה בי. החורף ביוסטון נוח בדרך כלל, אבל בדיוק עברה דרכנו חזית קרה והטמפרטורות צנחו אל מתחת לאפס. הברכיים החשופות שלי רעדו.

”הוא קפץ?” נבח עליו אוגוסטין.

”לא, אדוני.”

”בואי.” אוגוסטין זינק מהמכונית.

מיהרתי לצאת. הרוח תקפה אותי בשיניים קפואות.

אוגוסטין ואני כמעט רצנו אל הכניסה. דלתות הזכוכית נפתחו והניחו לנו לעבור, ואוויר המבואה החמים עטף אותי. קבוצת אנשים חיכתה ליד המעליות – כמה במדי רופאים, אחרים בחליפות – ועל פני כולם היתה אותה הבעה מבוהלת. הם ראו אותנו ומיהרו לפנות מקום. רק אישה ג'ינג'ית צעירה נשארה במקומה. היא הסתובבה. זיהיתי אותה מייד.

”רונה? רונה אַטְרָסוֹן?”

עיניה המוכתמות מדמעות נפערו כשזיהתה אותי.
"קטלינה?"

לפני שלוש שנים, בחתונה של נבדה, אויבת של בית רוגן הרעילה את עוגת החתונה. אלמלא רונה, שטיהרה את עוגת החתונה מהרעל, אף אחד מאיתנו לא היה בחיים, כולל אוגוסטין. היא וּנְנָאטָה עליונה, קוסמת רעלים. היא מסוגלת להרוג כל אדם בחדר הזה בתוך שניות. והילד על הגג הוא אחיה. אלוהים אדירים.

אוגוסטין חלף על פניי אל המעלית הפתוחה. "קטלינה, אין זמן".

טוב, כבר הגעתי עד כאן. קוסם רעלים או לא קוסם רעלים, רגנר הוא ילד בן חמש-עשרה שעומד על שפת הגג של גורד שחקים. לא אוכל לישון בלילה אם לא אנסה להציל אותו. מיהרתי אל תוך המעלית.

הדלתות נסגרו. הדבר האחרון שראיתי היה המבט של רונה. היא הסתכלה עליי כאילו אני התשובה לכל צרותיה.

המעלית זמזמה בדרכה למעלה, מוארת ורגילה לגמרי. דמותי השתקפה בקיר המראות. נראיתי כאילו הרגע יצאתי מהמיטה. היה משהו הזוי בכל הסיפור: אני בסוויט שרטי שלי, עומדת לצד אוגוסטין המושלם במידה בלתי אפשרית, מוקפת מראות ואורות חשמל ומוזיקת מעליות שקטה. אולי זה חלום.

אימה ואחותה של רונה מתו. ואוגוסטין נקב כנראה מחיר בלתי אפשרי עבור חקירת מותן. התוכנית שלי היתה להביא את הילד למקום בטוח וללכת משם, אבל המידע החדש שינה הכול.

"לא סיפרת לי שהוא וננאטה עליון."

"אמרתי לך שהוא לא נותן לאף אחד להתקרב אליו."

חרדה הציפה אותי. "הוא הרג מישהו?"
 אוגוסטין נאנח. "הוא ילד עדין. הוא גרם להם להרגיש רע
 והם נאלצו להרים ידיים, אבל לא נגרם שום נזק קבוע."
 "מה הוא עשה?"

"אל תדאגי. את כבר תריחי את זה."
 המספרים בתצוגה הדיגיטלית של המעלית הזדחלו כלפי
 מעלה.

"כשהדלתות ייפתחו תפני שמאלה," אמר אוגוסטין. "לכי
 לדלת שכתוב עליה יציאה ותעלי קומה אחת במדרגות. תמצאי
 שם דלת מתכת שמובילה לגג."
 "זאת תוכנית איומה," אמרתי לו.

"רגנר לא ימהר לפגוע בך. אם הוא ינסה משהו אני אהיה
 שם ואעזור לך."
 "אם הוא יראה אותך..."
 "הוא לא יראה אותי."

דלתות המעלית נפתחו בדנדון שקט. פניתי שמאלה,
 הלכתי במסדרון עד הדלת למדרגות ועליתי קומה. הידיים שלי
 רעדו.

האוויר הצחין מחומצה ומקיא. על המדרגות היה שביל של
 כתמים גבשושיים. העדפתי לא לבחון אותם מקרוב.
 יריתי המתכת הקרה כקרח צרבה את קצות אצבעותיי. פתחתי
 את הדלת בדחיפה ויצאתי לגג. השמיים החשוכים נפרשו מעליי,
 ענקיים ושחורים במידה בלתי אפשרית מאחורי הכתר הקורן.
 הרוח הקפואה ניקבה את גופי וחדרה לעצמותיי.

רגנר עמד בקצה הגג, דמות דקה במכנסי ג'ינס משופשפים
 ובקפוצ'ון, ואיזן את עצמו על מעקה הבטון. הוא נראה קטן מאוד
 על רקע הלילה, כמו נמלה בראש גורד שחקים.
 הוא הסתובב אליי. בוחק הכתר האיר את פניו ועיניו הביעו

וראות והקלה. ההקלה לא היתה בגללי. הוא נמלא הקלה כי החליט לקפוץ. הזמן אזל.

"תגידי לרונה שאני מצטער –"

הלמתי בו בכל מה שהיה לי.

כששומר הרשומות היה צריך לבחור שם עבור הקסם שלי, הוא קרא לי סירנה. השם התאים לי מאוד כי כמו הסירנות באגדות, גם אני קראתי לאנשים אלוי והם לא יכלו לעמוד בפניי. וכמו הסירנות ההן גם לי היו כנפיים, כנפי קסם יפהפיות שאיש לא ראה אם לא אפשרתי זאת. עכשיו הן נפרשו מאחוריי, ונהר הקסם הממוקד שטף את רגנר.

הנער קפא במקומו. העקבים שלו בלטו שני סנטימטרים מחוץ למעקה. מעידה אחת קטנה והוא ימות.

"רגנר, "קראתי אליו בפיתוי מתנגן.

הוא ליקק שפתיים במתח. "היי."

"שלום. אני קטלינה." הקסם התמתח ממני אליו, וכל הברה

שיצאה מפי כרכה אותו סביבו עוד ועוד.

"את כל כך יפה," הוא אמר.

"תודה רבה. כל כך קר וחשוך פה. אולי אנחנו יכולים

להיכנס?"

הוא הנהן, מרותק.

הושטתי יד לעברו. "ממש מפחיד פה. אתה מוכן להחזיק לי

את היד?"

הוא זז, מעד, התנודד על הקצה בזרועות מתנופפות... הלב

שלי התכווץ וניסה לזנק לי מהחזה.

אוגוסטין התגשם מתוך האוויר ליד רגנר, תפס בקפוצ'ון שלו

ומשך אותו קדימה. אחיה של רונה נפל אל גג הבטון.

אלוהים אדירים. הברכיים שלי כמעט קרסו.

רגנר קם, ניגש אליי, אחז בידי וחייך אליי חיוך ביישן.

חייכתי בחזרה. "בוא ניכנס."

עברנו בדלת וירדנו במדרגות. אוגוסטין הלך מאחורינו. בדקתי אותו. נקי. הקסם שלי לא פגע בו. כיוונתי אותו כמו קרן לייזר ממוקדת ישירות אל רגנר. אוגוסטין מסוגל להפוך לבלתי נראה! נבדה תתחרפן כשאספר לה.

נכנסנו למעלית. זיעה בהקה על המצח המושלם של אוגוסטין. הוא התנשף כאילו עלה בריצה לאורך כל שלושים ושלוש הקומות אל הגג. רגנר אחז בידי בעדינות רבה, כאילו האצבעות שלי עשויות זכוכית. זה לא יישאר ככה לאורך זמן.

רוב המשתמשים בקסם צריכים להשקיע מאמץ מסוים כדי להשתמש בו. המצב שלי היה הפוך. אני נאלצתי להתאמץ כדי לכבוש את הקסם שלי. כשנולדתי, אחת האחיות ניסתה לחטוף אותי. היא שילמה על כך בקריירה שלה. בשנים שלאחר מכן, לפני שלמדתי לשלוט בכוח שלי, אנשים רגילים לגמרי עשו דברים מטורפים כדי שאשאר איתם. גננת ניסתה להגניב אותי למכונית שלה. חברים לכיתה תלשו לי קווצות שיער כדי שתהיה להם חתיכה ממני.

את כל הילדים האחרים עודדו תמיד להיות חמודים ולהתחנחן למבוגרים. החיוך שלי הפנט את המבוגרים, ואם רציתי שיחבבו אותי זה היה הופך לאהבה אובססיבית. ילדים בכו בהיסטריה כשעזבתי את מגרש המשחקים.

כרגע רגנר אהב אותי, אהבה מטורפת וחסרת היגיון. בקרוב הוא לא יסתפק במגע. הוא ירצה לחבק אותי, למעוך אותי, לתלוש לי תלתל כדי להריח ולטעום אותו. הוא ירצה חתיכה ממני, משהו שיוכל ללטף ולנשוך.

שומר הרשומות היה יכול גם לקרוא לי אורפיאוס. במוקדם או במאוחר כל מי שטעם מהקסם שלי רצה לקרוע אותי לגזרים, והיה סוגד לכל טיפה מדמי וחתיכה מבשרי, בעודו הורג אותי.

רק הרופא שלי היה חסין; לא ידענו למה. והמשפחה שלי. לא היה שום צורך להשפיע עליהם בקסם. הם כבר אהבו אותי. המעלית עצרה. הדלתות נפתחו ורונה הסתערה פנימה וחיבקה את אחיה. הזרועות שלה נסגרו סביב רגנר וניתקו אותו ממני. רגנר צרח כאילו נפצע. זה היה קול גולמי, חייתי. אחותו הרפתה ממנו בהלם, והוא צלל לעברי ותפס בכוח בידי. גבר נדחק מתוך הקהל. הוא אחז בידו תיק רופא. "רגנר, קראתי."

הוא הסתכל עליי בעיניים מלאות הערצה. ידעתי שזה זמני ובכל זאת נחרדתי.

"האישי הזה הולך לתת לך זריקה. אני מפחדת מזריקות. אתה מפחד?"

"לא." הוא נענע את ראשו. "לא, אני אמיץ."

"תראה לי איך להיות אמיצה, רגנר?"

הוא הושיט את ידו בלי להוריד ממני את העיניים. רונה חיבקה אותו. הסתכלתי על המחט נכנסת. "בעוד דקה תרגיש קצת ישנוני. זה בסדר להירדם."
"אל תלכי!"

"אני לא אלך," הבטחתי. "אני אשאר כאן ואחזיק לך את היד."

האחיזה של רגנר בידי רפתה. הוא נאנח בשביעות רצון, עצם עיניים ושקע בזרועותיה של אחותו.

הסתובבתי אל אוגוסטין. "אני צריכה שתביא אותו למחסן."

"הוא צריך להיות תחת השגחה," אמר אוגוסטין.

"לא, הוא צריך להגיע אל המחסן כדי שאנקה ממנו את הקסם שלי. אם הוא יתעורר ואני לא אהיה שם, הוא עלול לברוח ולנסות למצוא אותי. והפעם אנשים ימותו."

אוגוסטין פנה אל רונה. "החלטה שלך."

הסתכלתי לה בעיניים. "את מכירה אותי. ראית מה אני מסוגלת לעשות. בבקשה תסמכי עליי."
 "בואו נלך," היא אמרה.

הנסיעה הביתה ארכה הרבה יותר זמן מהנסיעה לבית החולים. הנהג לא מיהר לשום מקום והבנטלי פחות או יותר זחלה ברחוב החשוך. הניסאן רוג השכורה של רונה לא התקשתה לעמוד בקצב. היא התעקשה לקחת את רגנר איתה במכונית ולנסוע בעקבותינו.

ישבתי במושב האחורי לצד אוגוסטין. האדרנלין התפוגג והשאיר אחריו עייפות רכה. אם לא הייתי במכונית עם עליון מסוכן הייתי עוצמת עיניים ונרדמת.

"עבודה יפה," אמר אוגוסטין.

לא הייתי זקוקה לאישור ממנו. "החוב של נבדה שולם באופן מלא. השתווינו."

"מקובל עליי. אם כי טכנית זאת היתה טובה לבית אטרסון."

"העניינים בינך לבין בית אטרסון הם העסק שלך ושל רונה. אני מופתעת שהיה אכפת לך מספיק כדי להתערב הלילה."

"אני יודע מה זה להיות אחראי לאח צעיר."

אה. סימני אנושיות אצל אוגוסטין. מפתיע.

אוגוסטין הטה את הראש. "בית אטרסון יכול להיות בעל ברית מועיל עבורכם, אם הם ישרדו. הם חייבים לכם עכשיו טובה ולא יוכלו לסרב לכם. אתם צריכים בעלי ברית, קטלינה. תקופת ההגנה על הבית שלכם עומדת לפוג. אנשים ינסו לתקוף אותך ואת האנשים היקרים לך. את חזקה אבל לא מנוסה, וכיוון שהרישום שלך חסוי, את גורם לא ידוע. לרוע המזל זה לא מספיק מרתיע."

"מה התנאים?" שאלתי.

אוגוסטין הרים גבות.

מניתי באצבעותיי. "הפרדת בניי לבין שאר המשפחה שלי. אתה יודע שאחותי וגיסי לא בארץ ולא יכולים ליעץ לי כרגע. אמצע הלילה עכשיו ואני עייפה אחרי שימוש בקסם. החמאת לי, הזכרת שהבית שלי נמצא בסכנה והנהג שלך זוחל. יש לך הצעה בשבילי. בוא נשמע."

אוגוסטין כחכח בגרונו. "יפה. הכול פשוט יותר כשמדלגים על כל ההסברים הארוכים וההתנחמדויות." חיכיתי.

"אני מציע ברית אסטרטגית בין בית מונטגומרי לבית ביילור. פה ושם מגיעים אליי תיקים שמתאימים במיוחד לכישרונות של המשפחה שלך. הייתי רוצה שתטפלו בהם. בתמורה אני מציע תגמול כספי נדיב, גישה למשאבים של מח"ב במסגרת החקירות המסוימות הללו, ואת היתרונות של שיתוף פעולה עם הבית שלי."

הוא הציע הגנה והכנסה מובטחת. ויותר מזה, הוא הציע אנשי קשר ונתונים. למונטגומרי חקירות בינלאומיות, או בקיצור מח"ב, היתה רשת נרחבת של מודיעים ותצפיתנים. מעטים הדברים שקרו ביוסטון בלי ידיעתו של אוגוסטין. הוא אגר מידע רגיש, ושמר אותו עד שמישהו שילם עבורו או איים עליו. הגישה למסד הנתונים הזה היתה יקרת ערך.

אוגוסטין היה גם מומחה בזיהוי הדברים שאנשים צריכים יותר מכול. לא צריך להיות גאון כדי לזהות שהצורך הדוחק ביותר שלנו הוא אבטחה.

הייתי חייבת לקבל החלטה.

"הנדיבות שלך מחמיאה לבית ביילור. אבל כרגע אנחנו נאלצים לדחות בצער את ההצעה."

אוגוסטין עיכל את דבריי במשך חצי דקה.
 "למה?"

"הצעת הצעות דומות לנבדה שלוש פעמים. אני יודעת שהיא
 סירבה, ומסכימה עם הסיבות שלה."
 "האירי את עיניי," אמר אוגוסטין.

"טוב. הערך האמיתי של השותפות הזאת עבורנו לא יהיה
 הכסף." לא שהכסף יזיק. "הוא יהיה הקשרים והתדמית המשופרת
 שנובעים מעבודה עם לקוחות עליונים. שיתוף הפעולה הזה יעזור
 לנו להיכנס לחברת העליונים ולגבש קשרים ובריתות שיעגנו את
 הבית שלנו."

וכמובן, מסד הנתונים והגישה לסוכני המעקב האגריים של
 מח"ב. זה היה ברור לשנינו, כך שלא היה צורך להזכיר את זה
 במפורש.

המשכתי. "אני רוצה להדגיש שאני מבינה לגמרי את הערך
 של ההצעה שלך. אבל נכון לעכשיו אין שום מאזן כוחות בין
 בית מונטגומרי ובית ביילור. ראיתי איך אתם עובדים. אם נסכים
 להצעה שלך אתה תצפה מאיתנו שניישר קו עם החוזים שתחתום,
 וזה עלול לחייב אותנו להתפשר על העקרונות שלנו. אנחנו עסק
 משפחתי. השם והמוניטין שלנו הם כל מה שיש לנו. אנחנו עובדים
 על בסיס שלושה כללים בלבד. הראשון, מרגע שמשלמים לנו
 אנחנו נשארים נאמנים ללקוח. השני, אנחנו מנסים לא לעשות
 דברים לא חוקיים. והשלישי, בסוף היום אנחנו חייבים להיות
 מסוגלים לעמוד מול המראה ולהסתכל לעצמנו בעיניים. אלה
 העקרונות שאבא שלי קבע, אלה הכללים שאחותי צייתה להם,
 וגם אני אעשה את זה. אם נכרות ברית עם בית מונטגומרי,
 נעשה את זה כשווים לכם. לא נתפקד כשלוחה או קבלני משנה,
 ולא נחרוג מנורמות ההתנהגות שלנו."

דממה התמשכה בינינו.

אוגוסטין פתח את פיו. "אנחנו לא שווים."
"בדיוק. בית מונטגומרי הוא בית עצום בגודלו ואנחנו קטנים
וחדשים. כמו שאמרת, יכול להיות שנשרוד ויכול להיות שלא.
אבל אנחנו חייבים להיות עצמאיים. עבדנו קשה מאוד כדי לצאת
מהצל של בית רוגן, ואני לא אוותר על העצמאות הזאת בשביל
משכורת נוחה."

הפנים של אוגוסטין היו שלוות. "תודה על הכנות."
"יכול להיות שבעתיד אבקש את עזרתך," אמרתי לו. "במקרה
כזה אדאג למסור לך מידע בעל ערך שווה או גדול יותר."
מכונית הבנטלי פנתה אל הרחוב שלנו.
"אם ככה, אתן לך עצה אחת," אמר אוגוסטין. "היא בחינם.
אל תסתבכו בתיק אטרסון. אני יודע בדיוק עם מה תתמודדו,
והמחיר שהצעתי לה היה מצוין. לפעמים, כשמחפשים בחשיכה
מוצאים מפלצות. אתם לא מוכנים לזה."
"אני אזכור את זה," אמרתי לו.

2

שלחתי הודעה לאימא מהדרך, והמשפחה חיכתה לנו בדלת. ברן לקח את רגנר מאוגוסטין ונשא אותו למשרד שלי; סבתא פרידה עטפה את רונה בשמיכה, ארבלה דחפה לה כוס שוקו חם ישר לידיים, ליאון אמר לה שהיא מוגנת עכשיו ואימא הודתה לאוגוסטין וטרקה לו את הדלת בפרצוף.

ואז כולם הלכו והשאירו אותנו במשרד שלי. רונה מצמצזה אליי משולחן הלקוחות. היא עטפה את ספל השוקו החם בידיה ונראתה די בהלם.

רגנר שכב על הרצפה משמאל לשולחן שלי. מישוהו כבר הזיז את השטיח וחשף את מעגל הקסם שמתחתיו, וברן הניח את הילד בתוכו. מעגלי קסם מצוירים ידנית בגיר ומשמשים לכל מיני מטרות. חלק מחדדים את היכולות של הקוסם, אחרים מגבירים או מתעלים אותן. המעגל הזה רוקן עודפי קסם. ציירתי אותו בדיוק למקרה חירום כזה, וחידשתי אותו פעם בשבוע בתור אימון. מלמעלה הוא נראה כמו טבעת כפולה מוקפת סמלים. קווים ישרים באורכים שונים פילחו את הטבעות והתמשכו כלפי חוץ כמו קרני שמש.

לקחתי גיר מהמדף וציירתני שני קווים שחיברו את המעגל השני שמתחת לכיסא שלי עם זה שרגנר שכב בו. התיישבתי בכיסא והשקעתי פרץ אנרגיה בטבעת הקטנה יותר שמתחת לרגליי. קווי הגיר הבזיקו באור כסוף שנמוג לבוהק לבן קל, והמעגל התחיל לשאוב את האנרגיה שלי מרגנר. בסופו של דבר אתעיף ואצטרך להפסיק, אבל הייתי מוכנה להתערב שהטיהור של רגנר יסתיים לפני שייגמר לי הכוח.

"הוא יהיה בסדר," אמרתי לרונה. "אני לא יכולה למנוע גם מהקסם שלו להתרוקן, אז בימים הקרובים יכול להיות שהוא יהיה מנומנם, חסר כוחות ואדיש."

"יכול להיות שזה לטובה," היא אמרה.

ממש רציתי לומר משהו, אבל המוח שלי לא הצליח למצוא משהו הולם. לא היה טעם לשאול אותה אם היא בסדר. אימא שלה ואחותה מתו, במקומה הייתי משתגעת.

רונה הסבה מבט ונעצה אותו בפנית השולחן שלי. העיניים שלה נפערו. העפתי מבט ימינה לראות על מה היא מסתכלת. על השולחן ניצבה תמונה ממוסגרת של אֶלְסַנְדְרוֹ סַגְרָדוֹ. המסגרת עצמה היתה רבועה, אבל התמונה נגזרה בצורת לב והיתה מוקפת אבנים מזויפות, מקובצות בבריכות קטנות של דבק מאקדח דבק חם. החצי השמאלי של המסגרת היה בצבע ורוד מסטיק מזעזע; החצי האחר היה מכוסה נצנצים ורודים. אבני חן ענקיות מפלסטיק עיטרו את שני הצדדים. התמונה של אלסנדרו היתה בשחור-לבן, ומישהו כתב עליה בטוש ורוד מנצנץ, "שמופי שלי."

הייתי מזהה את כתב היר הזה בכל מקום. אחותי בת העשרים ושמונה, שלוח הזמנים שלה עמוס בחילוץ האמת מטרוריסטים ומרוצחים ובהכנות לנסיעה ארוכה לחו"ל, מצאה לה פנאי להכין את התפלצת הזאת וזממה עם אחותי השנייה להביך אותי.

למה, נבדה? למה...

הוא היה גבוה ורחב כתפיים ועמד בחן טבעי ונינוח. פעם עקבתי אחריו באינסטגרם והכרתי כל תו בפנים שלו, אבל הוא לא פרסם שום דבר חדש כבר הרבה זמן, והתמונות שהעלה היו בדרך כלל מבוימות. אלסנדרו נשען על מזראטי. אלסנדרו על יאכטה. אלסנדרו רוכב על סוס אנדלוסי אלגנטי כאילו נולד על אוכף. אלסנדרו העליון. הרוזן סגרדו. היורש של אחת ממשפחות האצולה העתיקות ביותר באיטליה. הוא היה עשיר, עוצמתי, חתיך, אליל נוער עם מיליוני עוקבים בהרלד ובאינסטגרם בעברו, וכיום גבר שמשתמש ביופי ובהשפעה שלו כנשק. הוא היה מסוגל לגרום לתמונה לשדר כל דבר שירצה.

אבל בתמונה הזאת, עם השמש בעיניים והשיער החום הפרוע ברוח, הוא היה אמיתי. והחיוך שלו היה קסום. הסתכלתי עליו וחזרתי להיות הבחורה בת השמונה-עשרה שעמדה מולו בחדר המבחן וחיכתה לנצח את הקסם שלו כדי להוכיח שהיא עליונה. הוא עמד שם ודיבר אליי – חתיך בצורה בלתי אפשרית, עם עיני ענבר וחיוך עקמומי מעט – ולא הייתי מסוגלת אפילו להשמיץ קול.

חשבתי שזה עבר לי.

"החבר שלך?" שאלה רונה.

"לא." וזה לא היה מכאיב בכלל.

בכל פעם שהסתכלתי על אלסנדרו, בתמונות או פנים אל פנים, הוא עורר בי מחשבות על דו-קרב ועל חיזור אבירי, על תקופה שבה גברים נשאו חרבות ונשים הסתירו פגיונות בבגדיהן. עמוק בעיניו היה משהו מסוכן שמשך אותי אליו כמו מגנט. אבל אלסנדרו ההוא היה פנטזיה שנולדה מתוך קריאה של יותר מדי ספרים שהתרחשו באיטליה של ימי הביניים, עם כל המלחמות, הזוהר, האומנות והרעל. הוא היה פנטזיה, בדיוק כמו שלדמיין

שאת נסיכה זאת פנטזיה. ידעתי שזה לא אמיתי, אבל זה היה מפתה כל כך ולא הצלחתי להרפות.

אלסנדרו האמיתי לא הסתובב עם חרב. הוא היה אַנְטִי־סֶטְסִי עליון. הקסם שלו נטרל סוגים אחרים של קסם מנטלי. שומר הרשומות מינה אותו לבחון את הכוח שלי במבחנים. כדי שיכירו בי כעליונה, הייתי צריכה לגרום לאלסנדרו לחצות קו שצויר על הרצפה. הוא הצליח לעמוד במתקפת הקסם המלאה שלי במשך כמה דקות, אבל בסופו של דבר ניצחתי.

הכישרון של אלסנדרו פתח בפניו רק שני כיווני קריירה אפשריים: שירות צבאי או אבטחת אישים. הוא לא בחר באף אחד מהם. במקום זה הוא עשה מה שהרבה עליונים צעירים עם יותר מדי כסף וחופש עשו. הוא נהנה מחיים. הוא הפליג ביאכטות, דהר במכוניות מהירות ויצא עם נשים מהממות.

חיינו בשני עולמות שונים לגמרי. הוא לעולם לא יהיה כמו שדמיינתי, וזה כנראה לטובה.

שלחתי יד והשכבתי את התמונה על השולחן. גב המסגרת היה מכוסה לבבות ורודים ותמונות קטנות שאלסנדרו העלה לאינסטגרם.

אם היו בעולם הזה רחמים האדמה כבר היתה בולעת אותי.

רונה הסתכלה על גב המסגרת בעיניים מצומצמות. "זה אלסנדרו סגרדו?"

הרמתי את המסגרת כדי לזרוק אותה לפח, אבל באמצע הדרך שיניתי את דעתי ותחבתי אותה למגירה העליונה בשולחן. לא הייתי מסוגלת לזרוק את אלסנדרו לזבל. "לאחיות שלי יש חוש הומור מוזר."

"ככה זה אחיות," היא אמרה בנימה חדר־גונית.
"אני כל כך כל כך מצטערת."

היא הסתכלה עליי בעיניים רדופות. "תודה רבה. את האדם היחיד שהיה נחמד אליי מאז שזה קרה."
 למה שמישהו לא יהיה נחמד אליה? היא איבדה לפני רגע את רוב המשפחה שלה. "מה זאת אומרת?"
 "הייתי באוניברסיטה כשזה קרה. אני עושה תואר שני בטוקסיקולוגיה מולקולרית."

היא דיברה בנימה מנותקת וללא הבעה. היה ברור שהיא על סף התמוטטות. הכרתי את ההרגשה הזאת מעצמי, את הניסיון הנואש להחזיק הכול בפנים כי כל טיפת רגש עלולה לפרוץ את הסכר ולפרק אותך לגורמים.

"ביום שני התקשרו אליי ממשטרת יוסטון. הם אמרו, 'הבית בפייני פוינט וילג' נשרף ואנחנו סבורים שאימא שלך ואחותך מתו בשריפה.' פשוט ככה. הבנתי את המשפט, אבל גם סוג של לא הבנתי. המילים היו ברורות, פשוט לא הצלחתי לחבר אותן בצורה הגיונית. עמדתי שם עם הטלפון ביד איזה עשר דקות רק כדי לעכל."

יכולתי לדמיין את זה בפרטי פרטים.
 רונה נאנחה. "הגעתי לכאן בטיסה הראשונה."
 מאחר שהיה כבר יום רביעי הבנתי שהיא הגיעה לעיר לפני יומיים.

"מה שחיכה לי כאן זה בית שרוף ושתי גופות. רגנר היה במחנה אסטרונומיה בקולורדו מטעם בית הספר. לא היתה שם קליטה. התקשרתי לתחנת המשטרה המקומית וביקשתי מהם שיודיעו לו. אחרי שראיתי את הגופות פשוט לא ידעתי מה לעשות עם עצמי. כאילו, מה אפשר בכלל לעשות כשאימא שלך ואחותך שוכבות על השולחן שרופות לגמרי והפתולוג צריך להשתמש בצילומי שיניים כדי לזהות אותן?"

מוזר. למה צילומי שיניים? המעשים של העליונים הוכתבו

כולם על ידי הצורך לחזק את הקסם שלהם ולשמר אותו. וזה נכון גם לגבי הקמת משפחה. הבתים מבססים נישואים על התאמות די־אן־איי שעל פי החישוב יניבו את הצאצאים בעלי הקסם החזק ביותר. לכן כל שושלת בעלת קסם משמעותי נרשמה במסד נתונים גנטיים. היה לוקח עשרים וארבע שעות לכל היותר להשוות בין די־אן־איי מהגופות לבין הפרופילים הגנטיים השמורים; ובניגוד לרישומים דנטליים, בהתאמות די־אן־איי אין מקום לטעויות.

רונה בהתה בכוס שלה. "לא רציתי להיות לכד אז התקשרתי למישל. אנחנו חברות מאז החטיבה. היא לא ענתה לי. אז התקשרתי לפליסיטי, חברה אחרת. היא ענתה, עשתה את כל הקולות הנכונים, וכששאלתי אותה אם אני יכולה לישון אצלה לילה אחד היא אמרה שהיא חוזרת אליי תוך חמש דקות."

רונה הסתכלה עליי. העיניים שלה נראו מתות. כאב לי הלב. כשפגשתי אותה לפני שלוש שנים היא היתה גדולה מהחיים. היא התברחה, היא אכלה פונדנט מורעל, היא פלרטטה עם אנשי האבטחה של רוגן. היא היתה חזקה ובטוחה בעצמה ומלאת חיים. בגרסה הנוכחית שלה רונה לא היתה אפילו צל של עצמה. היא היתה רוח רפאים.

"פליסיטי לא חזרה אלייך?" ניחשתי.

"לא. אני מכירה אותן שנים. היינו חבורה. לא שמרנו כל כך על קשר אחרי שהתחלנו ללמוד באוניברסיטה, אבל תמיד נפגשנו בחופשות. ואנחנו עוקבות אחת אחרי השנייה בהרלד. הן היו חברות שלי, קטלינה." מעט חיים חזרו לעיניים שלה. "ציפיתי שהן יתמכו בי."

זה לא הפתיע אותי. הבתים כורתים בריתות על סמך קשרי משפחה ותועלת הדדית. רונה רצתה לשכור את אוגוסטין, כלומר היא חשדה שהמשפחה שלה נרצחה. אם זה אכן מה שקרה, גם

היא וגם רגנר עלולים להיות על הכוונת. חוסר הניסיון של רונה והעובדה שהיתה לבדה העמידו אותה במצב פגיע. איש לא יגן עליה, יעזור לה או יתרועע איתה כי לא היה בכך שום יתרון עבורו; ואף יותר מכך – מי שיעשה זאת יעמיד את עצמו בסכנה.

"העברתי את הלילה בבית מלון," היא אמרה. "רגנר הגיע בטיסה למחרת. פגשתי אותו בשדה התעופה והפנים שלו פשוט נפל. הוא כנראה ציפה שאני אומר לו שזה לא נכון, אבל זה כן נכון, ובשלב הזה הוא פשוט נכבה. הוא קרס במקום, והוא היה כבד מדי, לא יכולתי לסחוב אותו בעצמי. המאבטחים קראו לשירותי עזרה ראשונה ואישרתי להם לקחת אותו לבית החולים. לא ידעתי מה לעשות. איחרתי לפגישה שלי עם מונטגומרי אבל הוא הסכים להיפגש איתי בבית החולים. ואת השאר את יודעת. כשמונטגומרי הציע לפגוש אותי בבית החולים בשעה אחת בלילה, חשבתי שהוא מתכוון לעזור. הייתי צריכה לדעת שלא."

"כמה הוא רצה?" שאלתי.

"עשרים מיליון. לא הייתי מצליחה לגייס את הסכום הזה גם אם הייתי מוכרת כל נכס שיש לנו." רונה נענעה את ראשה. זה היה סכום גבוה אפילו יחסית למח"ב. אבל אוגוסטין פנה אליי ושכנע אותי לעזור להם. הוא הפגין חמלה לרגע. לרוע המזל, לא היה שום טעם לומר לה את זה.

רונה השפילה מבט לשוקו שלה. "אני שוב רוצה להודות לך. אנחנו נצא לכם מהחיים ברגע שרגנר יתעורר."

הדבר האחראי לעשות, הדבר הנכון לעשות כראש בית, היה לשלוח אותה לדרכה. זאת לא המלחמה שלנו ולא היה לנו מה להרוויח ממנה. בעצמנו היינו בית חדש, ולא היו לנו המשאבים וגם לא כוח האדם של מח"ב. אם אעזור לה, אסכן את כולנו.

אבל היא היתה חברה. היא הצילה אותנו ממוות בחתונה של נבדה, וכשהסתכלתי עליה החזה שלי התכווץ בכאב. "אתם לא הולכים לשום מקום," אמרתי לה. "יש לנו די והותר מקום כאן, ואם את לא רוצה להישאר לכד את יכולה לישון על הספה בחדר הטלוויזיה. תמיד יש מישהו בחדר הטלוויזיה." היא בהתה בי.

"זאת ספה מיוחדת," אמרתי לה. "רוגן המשוגע נרדם עליה פעם. אנחנו חושבים לצפות אותה בזהב ולתרום אותה למוזיאון..."

האיפוק של רונה נשבר כמו מסכת זכוכית והיא פרצה בבכי.

קמתי, לקחתי ממנה את כוס השוקו לפני שהכול יישפך עליה, וחיבקתי אותה.

הבוקר הגיע הרבה יותר מדי מהר. בדרך כלל קמתי בשבע, אבל טיהור הקסם של רגנר נמשך עד אחרי ארבע לפנות בוקר, וכשהשעון המעורר שלי צלצל כיביתי אותו וישנתי עוד שעה. התברר שזאת היתה טעות. היה לי סיוט והתעוררתי מבועתת. הראייה שלי היתה עדיין מטושטשת משינה כשלקחתי את המחשב הנייד שלי וירדתי למטה. אימא, סבתא פרידה וברן כבר היו בסוף ארוחת הבוקר. סבתא הסתכלה עליי כמו זומבית מעל שולי ספל הקפה שלה. גם היא לא הסתדרה עם מחסור בשעות שינה. התיישבתי בכברות בכיסא שלי. אימא הניחה מולי ספל תה רותח ושתייתי. החך שלי התקמט מרוב חום, אבל לא היה אכפת לי.

"לא כל כך מהר," אמר ברן.

"תן לי ליהנות מהסם שלי." שתיתי עוד תה. "מממ, קפאין. כל כך טעים. איפה כולם?"

"ליאון יצא אתמול בלילה לסגור את תיק יארו," אמר ברן.
 "לארבלה יש פגישה עם וינטר בע"מ."
 "תן לי לנחש, הם עדיין לא שילמו לנו?"
 "נכון."

פה ושם לקוחות איחרו בתשלום. הזכרנו להם פעם אחת, ואז פעם שנייה, ואז שלחנו את אחותי בחליפת ארמני, חמושה במחשב הנייד שלה. לא היה לנו מושג מה ארבלה אומרת בפגישות האלה, אבל התשלומים הגיעו בדרך כלל בתוך עשרים וארבע שעות.

הטלפון שלי השמיע צפצוף. הודעה מנכדה. נחתנו בשלום. הכול בסדר?

שלחתי לה תשובה. הכול טוב. סלפי או שזה לא קרה.
 "הם נחתו בכרצלונה. הם בסדר." לא הצלחתי להסתיר את ההקלה בקולי.

ברן הרים גבות בהירות. "את יודעת שיותר סביר להיהרג במכונית בדרך לנמל התעופה מאשר להיות מעורב בהתרסקות מטוס, נכון?"

"כן, אבל על התוצאה של הנסיעה במכונית אני יכולה להשפיע. אני יכולה לנהוג בעצמי או לשכור נהג. אני יכולה לבחור את סוג המכונית ואת המסלול. על המטוס אין לי השפעה."

כשברן עולה על מטוס, הוא מתרווח במושב ומסתכל מהחלון, כולו נרגש מהטכנולוגיה. כשאני עולה על מטוס אני מחשבת את הסיכויים שלי לשרוד.

הטלפון שלי צפצף שוב. אחותי עמדה על רקע הרים ירוקים וחיכה אל המצלמה. העיניים החומות הגדולות שלה צחקו. היו לה שיזוף זהוב ושיער בלונדיני בצבע דבש בהיר, והיא היתה יפהפייה. קונור רוגן היתמר לצידה; ענקי, שרירי, כהה שיער, ועיניו הכחולות החודרות עמדו בניגוד חד לעור הברונזה שלו.

גם הוא חייד, חייד חם אמיתי. היה כל כך משמח לראות אותם ככה. כמעט הרגשתי את אור השמש של ספרד.

"אז לגבי האטרסונים," אמר ברן.

נאנחתי ופתחתי את המחשב הנייד שלי. ברן שלח לי אימייל ששורת הנושא שלו היתה "אטרסון". פתחתי אותו.

בית אטרסון

- * סיגורני אטרסון, וננאטה עליונה, 50, פנויה;
- * רונה אטרסון, וננאטה עליונה, 22, רווקה;
- * האלי אטרסון, וננאטה עליונה, 17, רווקה;
- * רגנר אטרסון, וננאטה עליון, 15, רווק;
- * ג'יימס טולברט, מטהר רם, 52, הבעל לשעבר ואב הילדים; מיקום לא ידוע.

כמו שחשבתי. גם אימא של רונה וגם אחיה ואחותה היו עליונים.

לא ידועות בריתות עם בתים אחרים. שווי משוער: 8 מיליון דולר.

בים האליטה של יוסטון, האטרסונים היו דגים קטנים יחסית והם שחו לבדם. שום קשרים חזקים לבתים אחרים, שום פטרונים רבי-השפעה. זה לא היה חריג. רבים מהבתים הקטנים העדיפו לפעול באופן עצמאי ולא להיקשר לבית גדול יותר. לבתים רבי-עוצמה יש אויבים רבי-עוצמה, ומי שכורת ברית עם בית חשוב – יורש גם את החברים שלו וגם את היריבים.

ברן שתה לאט מהקפה שלו. "את בטוחה לגבי זה?"
"כן."

הוא הסתכל עליי. "תקופת ההגנה שלנו נגמרת מחר. אני לא צריך להזכיר לך את הסטטיסטיקות." לא היה צורך. יכולתי לדקלם את המספרים מהזיכרון. מאז הגילוי של נסיוב אוסיריס לפני יותר ממאה שנה, קסם וכוח הפכו למילים נרדפות ומקושרות מיסודן. כישרון בתחום הנסתר עבר בתורשה; אלה שניחנו בו ניסו לשמר אותו בילדיהם, ושושלות ומשפחות הפכו ליחידות הכוח החדשות של החברה. כשמשפחה הולידה לפחות שני עליונים בשלושה דורות היא יכלה להגיש בקשה שיכירו בה רשמית כבית; כבוד שהיה מלווה ביתרונות ובחסרונות משני חיים.

שבעה-עשר בתים חדשים הוקמו בממוצע בכל שנה ברחבי ארצות הברית. כרבע מהם שרדו לאורך שמונה-עשר החודשים הראשונים לאחר תום תקופת ההגנה שלהם, ורק שלישי מהשורדים הגיעו לנקודת הציון של חמש שנים כישות עצמאית. ברגע שהוסרה מעליהם ההגנה, המתחרים חיסלו אותם או שמשפחות חזקות יותר פירקו את הבית וסיפחו אליהן את העליונים שלו לתועלתן. יש כאלה שכרתו בריתות מרצון, כמו הברית שאוגוסטין הציע לי, והפכו לבתי חסות שנבלעו בסופו של דבר בבית הפטרון או שימשו כבשר תותחים במלחמה בין הבתים. 1.42 משפחות בממוצע שרדו בשלב הזה.

השנה הקרובה תהיה מכרעת. התיק הראשון שלנו תחת הנהגתי כראש הבית יהיה חשוב לא פחות.

הבוקר, מתישהו בין הרגע שבו כיביתי את השעון המעורר לרגע שבו התעוררתי בבת אחת, חלמתי שארבלה נשרפה למוות. בסיוט שלי חיבקתי את גופתה המפוחמת ועברתי בבכי על התמונות שלה בטלפון שלי. התעוררתי בפנים רטובות. עבור רונה זה לא היה סיוט, זאת היתה המציאות.

"וננאטות הם קוסמי קרב. רונה אטרסון תהיה בעלת ברית

חזקה מאוד, " אמרתי. "ברקתי ביומן שלנו, ואם ליאון יסגור היום את תיק יארו, לא תהיה לנו שום חקירה פעילה." לא תהיה לנו שום חקירה פעילה כי לראשונה זה שלוש שנים החלטנו להקל את עומס העבודה לקראת החגים. בגדול הצלחנו בזה, מלבד ההונאה של יארו ותיק צ'ן. תיק צ'ן היה סיוט. בערב חג המולד נגנב ואן ובו שלושה כלבי בוקסר זוכי פרסים. הוואן התגלה למחרת, נטוש וריק מכלבים, והמגדל היה נסער מאוד. קורניליוס, קוסם חיות והיחיד מבין החוקרים שלנו שלא היה בן משפחה, לקח על עצמו את התיק הזה, ומאז היום שלאחר חג המולד לא ראינו אותו או את מתילדה, הבת שלו. אתמול הוא שלח לי אימייל ועדכן אותי שהוא עדיין בחיים ועובד על התיק.

ברן חייך. "זה טיעון טוב, ואם לא הייתי בן דוד שלך הייתי לגמרי קונה את זה. את מקבלת את ההחלטה הזאת על בסיס רגשי. היית עוזרת לה גם אם הקסם שלה היה ליצור גמדי גינה חמודים."

"ברנרד, אימא שלי אמרה בקול של אימהות. "אני רוצה לעזור לה בדיוק כמו כולכם, אמר ברן, "אבל התפקיד שלי במשפחת דובוני-אכפת-לי הזאת הוא לספק ניתוח רציונלי, אז בבקשה."

"אני מבינה מה אתה אומר. זה נכון." שתיתי מהתה שלי כדי למשוך זמן. ברן היה בר שכנוע, אבל לשם כך היה צריך להציג טיעונים בצורה שיטתית. "אתה צודק; תקופת ההגנה כמעט נגמרה ואני סחורה שהערך שלה לא ידוע. זה היה שונה אם נבדה היתה ראש הבית."

"אם נבדה היתה כאן הייתי נותן לה את אותה הערכה," הוא אמר.

"בכל מקרה כולם ישימו עלינו עין ויעקבו מקרוב אחרי התיק

הראשון שלנו, כשאני בראש הבית. שקלתי את זה לעומק ואני אוהבת את המסר שהתיק הזה משרד. "מה המסר?" שאלה סבתא פרידה. הקפה התחיל כנראה להשפיע עליה סוף-סוף.

"שאנחנו עומדים לצד חברים שלנו," אמרתי. "אנחנו לא בית שנוטש בעלי ברית מטעמי נוחות. אם זכיתם באמון שלנו, אנחנו לא נוותר עליכם."

ברן הנהן. "בסדר. כל עוד ברור לכולנו למה אנחנו נכנסים. יכול מאוד להיות ששתי וננאטות עליונות הוצתו למוות בבית שלהן, בשטח שלהן. כולנו יודעים מה זה אומר."

"מה זה אומר?" שאלה רונה מהפתח. היא לבשה חולצת טריקו גדולה וטייץ. השיער שלה היה פרוע והיו לה עיגולים שחורים מתחת לעיניים, אבל משהו מהנוקשות בגיזונים שלה התרכך.

"לוחמת בתים," אמרה אימא.

ללוחמת בתים יש כללים משלה. כשאנשים שמסוגלים לשרוף גוש בניינים שלם או להעיף אוטובוסים באוויר נלחמים בקרב לחיים ולמוות, הממשל מעלים עין כל עוד ננקטים אמצעי זהירות סבירים כדי למנוע פגיעה באזרחים. הולכים לבית המשפט, ממלאים כמה טפסים, ויוצאים משם עם אישור לרצוח את האויבים בכל דרך שעולה על הדעת. אם בית מעורב בסכסוך ואנשים עם מקלעים וקסם מסתערים עליו, שירותי החירום לא ייענו לקריאה שלו. בנאדם יכול לברוח ברחוב מלהקה של מפלצות שמישהו זימן והשוטרים לא יעזרו לו. וזאת רק דוגמא אחת למחיר שהעליונים משלמים. לא היינו מעל לחוק, אבל במקרים רבים התקיימנו מחוצה לו.

"אנחנו לא יודעים בוודאות שזאת לוחמת בתים," אמרתי.

"בואו נאסוף את כל העובדות ורק אז נחליט."

"אני לא רוצה לסכן אף אחד", אמרה רונה.
"סכנה היא שמנו האמצעי", אמרה סבתא פרידה.
אימא הפסיקה הכול והסתכלה על סבתא פרידה.
"מה?" סבתא פרידה משכה בכתפיים. "שקט פה מדי. אני
אשמח לקצת אקשן."

"בפעם האחרונה שהיה לך קצת אקשן נכנסת עם רומיאו
למתחם של קוסם סערה, ונבדה נסעה איתך ושיגרה רימונים על
הֶרֶב מונפש שרדף אחריכן", אמרה אימא. "הטנק שלך פחות או
יותר התפרק, ואת יצאת מזה עם ארבע צלעות שבורות ושלושים
תפרים במצח."

"אל תדאגי בקשר לאקשן שלי, פנלופי." סבתא פרידה הסיטה
לאחור חופן תלתלים לבנים וחשפה קצה צלקת. "זה מוסיף אופי."
היא השתתקה לרגע. "ותחושת מסתורין. אין דבר כזה יותר מדי
מסתורין עבור אישה."

"שאלוהים יעזור לי", אמרה אימא.
"תודה רבה שהזמנתם אותי להישאר", אמרה רונה. "אבל זאת
הבעיה שלי. אני לא רוצה שמישהו מכס ייפגע בגללנו."
אימא הצביעה על הכיסא ליד ברן ואמרה, "שבי."
רונה התיישבה. השילוב של סמכות הורית וצבאית השפיע
כמו תמיד.

"את עזרת למשפחה שלנו", אמרה אימא. "עכשיו את בסכנה,
ואחראית לאחריך, ויכול להיות שגם הוא נמצא על הכוונת.
הביטחון שלו צריך לעמוד בראש מעייניך. אנחנו מציעים לך
עזרה ובסיס מבצעים מאובטח. נכון שאין לנו משאבים וכוח
אדם כמו לחברות גדולות יותר, אבל אנחנו סוגרים את התיקים
שלנו. את ראש הבית שלך עכשיו, רונה. עשי את הדבר הנכון
עבור הבית."

"כן, גברתי", אמרה רונה.

הסתובבתי אל רונה. "יש עלייך דולר?"
 היא הסתכלה עליי במבט מוזר וחיטטה בכיסים. "יש לי שטר
 של חמישייה."
 "אם תתני לי את השטר הזה זאת תהיה מבחינתי הזמנת
 עבודה רשמית. החלטה שלך." הושטתי יד.
 "אני לא מצפה שתעבדו בחינם..."
 "אל תדאגי, את תקבלי מאיתנו חשבון על כל ההוצאות שיהיו
 לנו. אם בכל זאת תדגישי צורך בפיצוי נוסף, נשמח לקבל ממך
 שירותי זיהוי רעלים."
 רונה נשמה נשימה עמוקה והניחה את השטר ביד שלי.
 "לכבוד יהיה לבית אטרסון לקבל עזרה מבית ביילור."
 "טוב מאוד." אימא הניחה מולה צלחת פנקייקים ונקניקיות.
 "תספרי לנו על השריפה," אמרתי.

"זה נשמע פשוט קשקוש," אמרה רונה.
 "תאכלי את הפנקייקים שלך," אמרה אימא.
 רונה נעצה מזלג בפנקייק. "זה היה בית של שתי קומות בגודל
 שלוש מאות שבעים מטר מרובע, ולכל חדר שינה היתה יציאה
 משלו. חדר השינה של אימא היה בקומת הקרקע, ושל האלי
 בקומה הראשונה עם יציאה למרפסת האחורית. כשהיא היתה
 קטנה היא היתה קופצת מהמרפסת לבריכה שלנו. אימא היתה
 משתגעת מזה. היו בבית שישה גלאי עשן ואזעקה משוכללת
 שהיתה אמורה לאתר את העלייה בטמפרטורה ולהזעיק את מכבי
 האש."

"האזעקה לא הופעלה?" שאל ברן.
 כעס הבזיק בעיניה. "אני לא יודעת. אבל היא היתה אמורה
 לפעול. איכשהו, למרות האזעקה וגלאי העשן וכמה שהיה קל
 לצאת, אימא שלי ואחותי בת השבע-עשרה מתו יחד בחדר

העבודה בשעה שלוש לפנות בוקר. אימא שלי יכלה להרוג פולש ממרחק עשרה מטרים. סביר להניח שגם האלי, למרות שהיא התמחתה בטיהור רעלים. אין בזה שום היגיון. בעיקר העובדה שכל מי שאני מדברת איתו מתעקש לקרוא לזה 'תאונה טרגית', כאילו כולם מדקלמים את אותו תסריט.

נכון. עד כה לא היה בסיפור הזה שום היגיון. פתחתי קובץ חדש במחשב הנייד שלי והפעלתי הקלטה. "חמישה בינאר, ריאיון עם רונה אטרסון. אני עומדת לשאול אותך שאלות לא נעימות. ככל שתעני לי יותר בכנות ככה יהיה לנו קל יותר לעזור לך."

ההבעה של רונה הפכה נחושה. "קדימה."
 "הבית שלך כולל את אימא שלך, אחותך, אחיך ואותך, נכון?"

"עכשיו זה רק אני ואחי."

"מה לגבי אבא שלך?"

רונה משכה בכתף בתנועה חדה. "כשהייתי בת עשר, 'אבא' שלי הפסיק סופית להעמיד פנים שהוא אבא ובעל. הוא כבר ניהל שרשרת של רומנים. כולם ידעו את זה. אני בעצמי ידעתי את זה. כשהייתי בת תשע תפסתי אותו עושה סקס עם מישהי על שולחן האוכל שלנו. ביום ההולדת שלי הוא רוקן את כל החשבונות שלנו ונעלם. אימא שלי נאלצה להתחיל מאפס. אף אחד לא יודע איפה הוא ואף אחד גם לא רוצה לדעת. הוא יכול למות מבחינתי."

"אז את לא חושבת שיש סיכוי שהוא מעורב?"

רונה נענעה את ראשה. "לא."

"יש לו זכויות כלשהן ברכוש שלכם? ביטוח חיים, בעלות על הבית?"

"לא. אימא הוציאה אותו מהכול אחרי שהוא עזב. הוא בחיים

לא שילם מזונות והוא גנב מאימא שלי. יש נגדו צו והכול מתועד, אז אם הוא יופיע יעצרו אותו.”
 אני אשלח את בן לבדוק את זה, אבל סביר להניח שאפשר למחוק את ג'יימס טולברט מרשימת החשודים.
 ”ידוע לך על סכסוכים או בעיות עם בתים אחרים?”
 ”לא.”

”אימא שלך סיפרה לך אי-פעם שיש לה בעיה עם מישהו?”
 רונה נענעה את ראשה. ”אם היא היתה חושבת שאנחנו בסכנה היא היתה מזהירה אותי.”

”היא יצאה עם מישהו? היו לה בן או בת זוג?”
 ”לא. הקשר האחרון שלה נגמר לפני שנה בערך והם נפרדו יפה. אני יודעת שהיא לא יצאה עכשיו עם אף אחד, כי כשדיברנו לפני שבוע היא הזכירה שהאלי לוחצת עליה להירשם להיכרויות דרך הרלד. היא אמרה שהיא לא מעוניינת במערכת יחסים נוספת. גברים היו נושא רגיש אצל אימא. אני לא חושבת שהיא באמת בטחה במישהו אחרי הסיפור עם אבא.”

”מה לגבי האלי? היו לה איזשהן בעיות בזמן האחרון? סמים, חבר או חברה אובססיביים, חברים מפוקפקים?”
 רונה נאנחה. ”קטלינה, היא היתה בת שבע-עשרה. מבחינתה החיים היו בית ספר, כדורעף והכנה לאוניברסיטה. שום סמים, שום חברים מוזרים. היא ניסתה פטריות פעם אחת והתחבאה בחדר שלי כי היא פחדה שהספה תאכל אותה. היא חיה חיים מוגנים.”

”את ראש הבית עכשיו?” שאלתי.
 רונה הנהנה. נימת הקול שלה היתה מרירה. ”כן, אני הראש שלי ושל רגנר.” היא פשטה זרועות לצדדים. ”בית של שניים.”
 ”חברים בבתיים אחרים יצרו אתך קשר או העלו בפניך טענות כלשהן בענייני כספים?”

"לא."

"אימא שלך היתה חייבת כסף למישהו? היו לבית בעיות כלכליות?"

רונה חיפשה משהו בטלפון שלה והגישה לי אותו. אפליקציית הבנק שלה הציגה ארבעה חשבונות שיתרתם הכוללת 3.6 מיליון דולר.

הסתכלתי לה בעיניים. "בשלב הזה אני מחויבת אתית ליידע אותך שיש לך אפשרויות נוספות. אנחנו חברה קטנה. בדרך כלל אנחנו לא חוקרים תיקי רצח. למשטרה ולמחלקה לכיטחון הציבור של טקסס יש יותר ניסיון והרבה יותר משאבים. אם את מעוניינת באפשרות פרטית את יכולה לפנות גם למח"ב. האם את מבינה שזמינות לך אפשרויות אחרות?"

"כן."

"האם את חותמת על חוזה עם משרד חקירות ביילור מרצונך החופשי?"

"כן."

"כדי למצוא מי רצח את אימא שלך ואחותך, אני אצטרך לפרק את החיים שלך לגורמים. את עלולה לגלות דברים שלא תאהבי על המשפחה שלך. אם אתם מסתירים סודות ויש להם קשר לתיק הזה, הם יתגלו. אם בשלב כלשהו במהלך החקירה אני אגלה ששיקרת לי או הטעית אותי, החוזה יבוטל מיידית. אני מבטיחה לך שאם וכאשר אמסור לך תוצאות הן יהיו מגובות בהוכחות. אבל אני לא יכולה להבטיח שאכן יהיו תוצאות. אני נשבעת שאעשה כל שביכולתי לפתור את התיק הזה, בגבולות החוק כמובן, אבל לא כל מקרי הרצח מפוענחים. האם את מבינה?"

רונה לא היססה. "כן."

עצרתי את ההקלטה. "יש לי ערימה קטנה של ניירת שאת צריכה למלא. ברגע שתגמרי איתה נוכל להתחיל."

"איפה נתחיל?"

"במשרד של הפתולוג. אמרת שהם זיהו את אימא שלך ואת אחותך באמצעות צילומי שיניים."
"נכון."

"אתם בית, מה שאומר שהפרופיל הגנטי שלכם שמור במסד נתונים כלשהו. באיזו חברת רשומות גנטיות אתם משתמשים?"
"המצח של רונה התקמט. "אני לא יודעת. אימא טיפלה בכל הדברים האלה."

נכנסתי לאתר של הגווייל. הגווייל היה מסד הנתונים הגנטי הגדול ביותר בארצות הברית, והיה גם הספק שלנו. נכנסתי לחשבון שלנו, הקלדתי "בית אטרסון" בחלונית החיפוש והאתר הציג לי תוצאה.

"אתם רשומים פה. זה אומר שארבעתכם שמורים במסד הנתונים של הגווייל. אנחנו נתקשר אליהם ונבקש שנציג שלהם יפגוש אותנו בחדר המתים. הם אמורים להיות מסוגלים לאשר את זהות הגופות בתוך עשרים וארבע שעות."
רונה בהתה בי. "למה?"

הייתי חייבת להיזהר מאוד שלא לעורר בה תקוות. "כי זיהוי גנטי הוא ודאי, וזיהוי על סמך צילומי שיניים לא. בדיקות גנטיות הן הדרך המקובלת לזהות עליונים במקרה מוות. אם זה לא נעשה אני רוצה לדעת למה, ואני רוצה שזה יעשה כמו שצריך. שם נתחיל."

3

המכון לרפואה משפטית של מחוז הריס שכן בבניין בן תשע קומות על כביש אולד ספניש טרייל. הקווים הישרים, החלונות המלבניים והלכנים הכתומות פשוט זעקו בניין ממשלתי.

תמרנתי את ההונדה אלמנט שלנו למגרש החניה. פעם זה היה רכב המעקבים שלנו כי הוא היה חסר כל ייחוד, אבל בשנה שעברה סבתא פרידה החליטה לבנות אותו מחדש ממש מהבסיס. עכשיו היו לאלמנט מנוע חדש, חלונות חסיני ירי, מיגון בליסטי בדרגה B5, צמיגי אל־תקך ועוד שפצורים שיצרו איזון מושלם בין הגנה ליכולת לברוח מהר. לרוע המזל, אפילו ליכולות של סבתא פרידה היו גבולות וההגה היה קשה. כיוונתי אל מקום חניה בשורה האמצעית.

"אז מה הקטע שלך עם אלסנדרו סגרדו?" שאלה רונה. ההגה היה קשה אבל הבלמים עבדו מצויין. הושלכתי קדימה וחגורת הבטיחות שלי הטיחה אותי לאחור.

"אין קטע."

"אה־הא." רונה משכה בחגורה שלה. "בגלל זה עצרנו בחריקת בלמים באמצע החניה?"

"הרגל שלי החליקה." התקדמתי באיטיות ועצרתי את האלמנט בתנועה חלקה.

"אז את מתעקשת על 'אין קטע'?" שאלה רונה.
"נכון מאוד."

"אחותך אמרה שנפגשתם במבחן שלך."
אולי אין מונח כזה "רצח-אחות", אבל אחרי היום יהיה טוב, טכנית זה נקרא "סורורסייד", אבל רוב האנשים לא יודעים מה זה. מתי רונה הספיקה לדבר עם ארבלה?
"כן", אמרתי.

"כן, מה? יש מאחורי זה סיפור?"
מה פתאום. הוא לא עקב אחריי באינסטגרם, ובכלל לא כמעט התעלפתי ממנו בזמן המבחן. והוא ממש לא הופיע מתחת לחלון שלי וניסה לשכנע אותי לבוא איתו לסיבוב במכונית.
"נפגשנו במבחן שלי, וכבר שלוש שנים שהאחיות שלי מציקות לי בגלל זה. אין בינינו שום דבר."

ליתר דיוק היו 8,950 קילומטר בין המחסן שלנו לבין אחוזת סגרדו, ששכנה קרוב לוונציה באיטליה. טיסה מסחרית עם חניית ביניים אחת תוכל להביא אותי לוונציה בתוך שלוש-עשרה שעות. מחר אוכל לעמוד מתחת לחלון של אלסנדרו ולשאול אותו אם הוא רוצה לבוא איתי לסיבוב במכונית.

"ריחפת לרגע", ציינה רונה. "את מדמיינת את השום-דבר בינך לבין אלסנדרו?"

היא ניסתה להסיח את דעתה מהידיעה הנוראית שלעולם לא תראה עוד את אימא שלה ואת אחותה, אבל הייתי חייבת לעצור את זה כאן ועכשיו, אחרת לעולם לא אצא מהמכונית.

השתמשתי בקול התבונה וההיגיון שלי. "רונה, את רואה את אלסנדרו במכונית הזאת? לא. הוא לא במגרש החניה הזה או בכניין ההוא, אז אין לו חשיבות. בואי נלך."

התחלנו לחצות את מגרש החניה. רוח קרה הכתה בנו. רונה חיבקה את עצמה. היא היתה לבושה מעיל רוח דק מעל שמלת צמר ירוקה. "אני צריכה לקנות מעיל כמו שלך. הוא של ברברי?"

"כן. קניתי אותו במבצע בשנה שעברה בחצי מחיר."
 "היה לך מזל."

הייתי לבושה מעיל טרנץ' באורך בינוני בצבע בז' מעל סוודר אפור ומכנסי ג'ינס כחולים תחובים במגפיים רכים. למעיל היתה רכיסה כפולה, ושורה של כפתורים שחורים נמתחה לאורך כל אחד מצדדיו. השארתי אותו פתוח. הוא היה מחמיא ונראה אופנתי ויקר מספיק עבור עליונה, אבל הדבר החשוב הוא שהסכין שלי היה מוסתר בנרתיק מיוחד שנתפר אל הבטנה בצד שמאל.

יש מעט מאוד דרכים להסתיר להב באורך שמועיל בשעת לחימה. אפשר לשאת אותו על הירך מתחת לחצאית רחבה, מה שאומר שצריך להתחיל לנבור בחצאית כדי לשלוף אותו, וממילא לא מעשי ללבוש חצאית במזג אוויר קר. אפשר להשתמש בנרתיק כתף, אבל אם מורידים את הבגד העליון הוא כבר לא מוסתר. האפשרות הטובה ביותר היא לטמון אותו בכטנת המעיל. גם אם פושטים את המעיל מתוך נימוס או הכרח, אפשר להחזיק אותו ביד ולשלוף את הסכין מיידית. לא סביר שהמכון לרפואה משפטית ידרוש ממני להפקיד את המעיל במלתחה.

נכנסנו למבואה. מעצבי הבניין היו כנראה מעריצים גדולים של מודרניזם ושל מונוכרומטיות. הרצפה היתה עשויה אריחים לבנים מבריקים והקירות הודגשו באפור חיוור; נורות פלואורסצנטיות האירו מתוך קורות מפלדת אל-חלד שקובעו אל התקרה, והדלפקים ממש בהקו בלבן צחור. אפילו הכורסאות המרופדות שהוצבו שם לנוחות המבקרים היו בגוון קרם אפרפר. המקום התחנן לאיזה עציץ או להדפס של גוסטב קלימט.

ניגשתי לדלפק הקבלה. בדקתי קודם לכן את מצב התיק באתר של המכון. היה רשום שהוא בעבודה, אז התקשרתי מראש להתריע ששתינו עומדות להגיע.

"קטלינה ביילור ורונה אטרסון," אמרתי לאישה שמאחורי הדלפק. "באנו בעניין תיק אטרסון."

פקידת הקבלה, אישה מבוגרת ממוצא לטיני, חייכה אליי חיוך מתנצל. "דיברתי עם חוקר מקרי המוות קונוויי והוא אומר שאתן לא יכולות לראות את הגופות."

"לא יכולות?" שאלה רונה. "מה זאת אומרת לא יכולות?"
 "הן לא זמינות."

האוויר סביב רונה הבליח בשמץ של גוון ירוק. הקול שלה הפך צונן. "אז שיהיו זמינות."

המבואה דממה לחלוטין. שלושת הפקידים שמאחורי הדלפק קפאו במקומם.

חייתי חייבת לנטרל את המצב לפני שמישהו יעשה איזו שטות מרוב פאניקה. למרבה המזל בירוקרטיה בנויה על כללים, וכללים ואני חברים טובים.

חייתי אל פקידת הקבלה. "כקרוכת משפחה מדרגה ראשונה וראש הבית שלה, מזכותה של העליונה אטרסון לראות כרצונה את השרידים של בנות המשפחה שלה. אם תמנעו ממנה גישה אני איאלץ לעדכן את עורך הדין של הבית שלה ואתם תצטרכו לספק לבית המשפט סיבה לכך שלא נהגתם על פי התקנות של עצמכם. אני אחכה בזמן שאתם בודקים את תקפות הדרישה שלנו עם עורך הדין שלכם."

פקידת הקבלה פנתה לטלפון. "רק רגע בבקשה." היא הסבה לי גב ודיברה בטלפון בלחישה בהולה.

התרחקתי מהדלפק והובלתי את רונה לעבר החלון. דקות חלפו.

"למה זה לוקח כל כך הרבה זמן?" רטנה רונה.

"הם יפתרו את זה."

הפקידה סגרה את הטלפון. "התנצלותנו." היא סימנה לגבר לכן צעיר בעל שיער כהה וארוך למדי שהשתהה ליד מכונת הצילום מאחוריה. "זה ויקטור."

ויקטור, שעד אותו רגע התאמץ מאוד להיות בלתי נראה, הגיב בחיקוי ראוי להערכה של צבי שנלכד בפנסי מכונית.

"ויקטור ייקח אתכם לחדר הנתיחה המתאים."

"תודה רבה," אמרתי. "אנחנו מחכות גם לנציג של הגוויל."

בבקשה תדאגו שהוא יצטרף אלינו כשיגיע."

הלכנו בעקבות ויקטור אל המעלית ויצאנו בקומה השלישית, שהיתה מבהיקה בדיוק כמו המבואה. צעדנו במסדרון לכן אל חדר גדול שבו ניצבו שישה שולחנות נתיחה בצמוד לקיר. ארבעה היו פנויים. על שני האחרים היו גופות מכוסות בכד לכן.

גבר לכן בשנות השלושים המאוחרות לחייו חיכה בזרועות משולבות ליד השולחן הקרוב ביותר. הוא היה לבוש חלוק מעבדה צחור, ומתחתיו הציצו חולצת כפתורים אפורה מפוספסת ועניבה צהובה. השיער הכהה שלו היה מסופר קצר כל כך עד שכמעט נעלם. ציפיתי שהוא יהיה מגולח למשעי, אבל הזיפים שכיסו את פניו וצווארו היו בערך באורך של שער, כאילו התעורר לפני כמה ימים, גילח את כל השיער מהצוואר ומעלה, ונתן לו לצמוח מאז. במראה שלו היה משהו קצת טורד מנוחה.

ויקטור נסוג בחיפזון בלי לומר מילה. לא נראה שהאיש בחלוק המעבדה מתכוון להתקרב ולקדם את פנינו, אז פניתי לעברו. רונה באה בעקבותיי. שתי מצלמות אבטחה, אחת על הקיר הימני ואחת היישר מעל הדלת, צפו בכל תנועה שלנו.

האיש הרים את התג שלו להראות לנו. "דוקטור סילאס

קונוויי, עוזר פתולוג."

חיכיתי. הוא לא אמר דבר נוסף. בזה הסתכם שלב ההיכרות. יופי של התחלה.

"קטלינה ביילור ורונה אטרסון. תודה שאתה נפגש איתנו בהתראה קצרה כל כך, דוקטור קונוויי."

"מה אתן עושות כאן?"

"מה אתה חושב שאנחנו עושות כאן?" שאלה רונה.

"מבזבזות את זמני."

לא, אין מצב שהוא אמר את זה. "באנו לראות את הגופות." קונוויי נעץ בי מבט. "למה?"

"לא משנה למה." רונה התקרבה אליו צעד. "אין לך זכות לחסום את הגישה שלי לשרידים של בני המשפחה שלי."

"לא חסמתי את הגישה שלך. הייתי עסוק. נאלצתי לעזוב הכול כדי לקבל אותך. הגופות במצב שאינו מתאים להצגה, והמדיניות של המכון הזה היא לחסוך מבני המשפחה טראומה מיותרת. ניסיתי לנהוג בהתחשבות, אבל מתברר שהמאמצים והדאגה שלי התבזבזו עלייך."

מתברר. אין ספק, האיש היה מעייץ שופע של התחשבות ואהדה. הוא אפילו לא הצליח להביא את עצמו לומר "אני משתתף בצערך".

משהו כאן היה לא בסדר. קודם כול, התקשרתי מראש לתאם, אז הוא ידע שאנחנו מגיעות. וחוזן מזה, הוא לא היה סתם קצר רוח אלא כמעט עוין, כאילו הוא מנסה להרגיז את רונה בכוונה. באנו לכאן להליך שגרתי והוא נהג בצורה לא מקצועית. איזו סיבה יכולה להיות לעוינות שלו? אם הוא היה מתנהג ככה עם כולם, ועל אחת כמה וכמה עם עליונים, הוא כבר היה מפוטר. הוא בטוח יודע שכל דבר שהוא אומר מתועד במצלמות האבטחה.

הייתי צריכה לבוא לבדי, אבל נזקקתי לרונה כדי לחסוך שלבים בירוקרטיים. יחד עם זאת, רונה היתה שברירית, בטראומה,

ועברה מצחוק לכעס בתוך חצי שנייה. הייתי חייבת להיזהר איתה מאוד, ועכשיו הטיפוס הזה מנסה ליצור עימות מסיבה לא ברורה. נעשה יותר ויותר מורכב לשלוט במצב, ושימוש בקסם שלי על עובד של העיר יהיה עבירה. לא היתה לי שום כוונה להתחיל את החקירה הזאת בעבירה על החוק.

קונוויי צעד אל שני השולחנות ונעמד ביניהם. "רצית לראות את הגופות, אז הנה הן."

הוא הסיט במשיכה את שני הבדים המכסים על השרידים. קראתי על קורבנות שריפה בספרי רפואה משפטית. לפני כמה שנים נבדה נאלצה לאתר פירוֹקִינֵט עליון. אף אחד מאיתנו לא היה מסוגל לעזור לה, אז ישבתי בבית, מוטרפת מרוב דאגה, וקראתי כל ספר אפשרי על שריפות ועל קורבנות שריפה. ארבלה אמרה שאני רק משגעת את עצמי, אבל איכשהו זה עזר לי להתמודד עם הלחץ. מעין טיפול בחשיפה שעשיתי לעצמי.

לקרוא על מישהו שנשרף למוות ולראות גופה של מישהו שנשרף למוות הם שני דברים שונים מאוד.

שתי הדמויות המפוחמות שעל השולחנות שקלו עשרים וחמישה קילו לכל היותר. חום האש ייבש אותן, וכשהשרירים והרצועות התייבשו הגופות התכווצו, הברכיים והמרפקים התקפלו והאצבעות נסגרו לאגרופים. בספרי הלימוד זה נקרא "תנוחת המתאגרף". תווי הפנים נמחקו. גם העור ושכבת השומן התת־עורית נעלמו. היה בלתי אפשרי לנחש את המין, הגזע או הגיל של הגופות. לפניי נחו שני עצמים דמויי אדם מכוסים בשר שחור מצומק.

שמץ ריח מחליא התפשט בחדר. ריח מריר, מעורר בחילה, מתקתק ונחושתי, שלא היה דומה לשום דבר שהרחתי מעולם; כמו צלי חזיר שמנוני שנשרף, מעורבב עם עור חרוך. קיא טיפס בגרוני.

הסתובבתי וראיתי את רונה עומדת מאחוריי דוממת כמו פסל. פניה היו חיוורות כל כך, שבעצמה נראתה מתה. ומבחינה מסוימת היא היתה. אם הייתי מאבדת את אימא שלי ואחותי, חלק ממני היה מת. זה בטח כאב כל כך. לא יכולנו אלא לקוות שהן מתו לפני שהאש הגיעה אליהן. לאף אחד לא מגיע להישרף למוות.

"מרוצה?" שאל קונוויי. "לא היה עדיף לזכור אותן כמו שהן היו?"
 "לא", אמרה רונה. "אני רוצה לזכור אותן בדיוק ככה. אני לעולם לא אשכח את זה, ואדאג שמי שעשה את זה ישלם."

"זאת היתה תאונה טרגית", אמר קונוויי. "טבעי לחפש אשמים, אבל לא מצאנו שום סימני אלימות. אני מעריך שחקירת השריפה תמצא את מקור האש, ושהתמונה הסופית תהיה של שרשרת אירועים נוראה, אבל לא פלילית. לכי הביתה, מיס אטרוסון. לא תמצאי כאן תשובות."

"נמצאו חלקיקים בריאות?" שאלתי.
 הוא נעץ בי מבט זועם והתקדם צעד כדי לנסות להפחיד אותי בגילו ובגודלו.

כל חיי התאמצתי שלא יבחינו בי. כשמשכתי תשומת לב העמדתי אחרים בסכנה. לא רק שנמנעתי מעימותים, דאגתי אפילו לא להימצא בסביבתם. הנטייה הטבעית שלי היתה לברוח; מהמכון אל המכונית שלי, ומשם למבטחי המחסן ולחיק המשפחה האוהבת שלי, הכול כדי להתאושש מכך שהחרא הזה נעץ בי מבט זועם.

אבל היו שתי גופות על השולחן, ורונה היתה זקוקה לתשובות. קיבלתי על עצמי את העבודה והייתי חייבת לעשות אותה. וחוץ מזה, אני צדקתי והוא טעה.

העליתי את החיקוי הכי טוב שלי לאָרוֹסָה רוגן רגוזה, נעצתי בקונוויי מבט קפוא ולא הרפיתי. קשר עין ובוז לא טבעיים לי, אבל אימא של רוגן עמדה על כך שאלמד את שניהם. התאמנתי בהבעה הזאת מול המראה במשך שבועות עד שהצלחתי. זה היה כמו לירות ברובה רגשי טעון בגועל צונן.

קונוויי עצר באמצע הצעד.

"מאחר שעוד לא פיטרו אותך, אני מניחה שאתה טוב במה שאתה עושה, כי הנימוסים וההתנהגות שלך מחפירים. הפנייה התוקפנית והיהירה שלך אל שורדת – חורגת מכל הקווים המנחים של המכון לרפואה משפטית ומהגינות אנושית בסיסית."

הפנים של קונוויי נעשו סגולות.

"אז אני שואלת שוב. האם היה עשן בריאות שלהן? אם אתה לא מסוגל לענות על השאלה שלי, תמצא מישהו שיענה." קונוויי נשם נשימה עמוקה, זועמת. הכנתי את עצמי.

ויקטור הופיע בפתח.

"מה?" שאג עליו קונוויי.

ויקטור זו הצידה כדי לפנות דרך לאיש בחליפה שחורה חמורת סבר.

"שלום, מר פּוֹלְרֶטוֹן, אמרתי."

נציג הגוויל נכנס לחדר. הוא היה בשנות הארבעים לחייו, נקי ומסודר. עורו היה שזוף משמש, שערו הכהה מסורק לאחור, ועיניו היו בגוון בהיר מאוד ובלתי צפוי של כחול. הן היו כתם הצבע היחיד בו. כל השאר – נעלי וולף אנד שפרד האלגנטיות, החליפה המחויטת, החולצה המעומלנת, העניבה המושלמת והמשקפיים – הכול היה שחור.

"מיזי ביילור, לעונג הוא לי, כמו תמיד." הוא הושיט יד לרונה והיא לחצה אותה. "מיזי אטרסון, אני משתתף בצערך מעומק הלב."

"מי זה?" דרש קונוויי לדעת. פולרטון הסתכל עליו שנייה שלמה. "באתי לכאן מטעם הגוויל בע"מ, לבצע זיהוי גנטי לבקשת בית אטרסון." העיניים של קונוויי הזדגגו ונפערו. בהלה כיווצה את הקשתיות החומות. הוא נסוג בתנועה חדה, שלח את ידיו לצדדים והניח כל אחת מהן על גופה אחרת. גל מחליא הוטח בי, כבד ופתאומי, תחושה מחרידה שדברים השתבשו באופן חמור ביותר. הגופה המצומקת על השולחן לצידי התרוממה בבת אחת. ראיתי אותה מתקרבת אבל היתה למוח שלי רק חצי שנייה להגיב והוא סירב לקבל את מה שראה. הגופה זינקה עליי. אצבעות קרות ונוקשות נסגרו סביב צווארי.

בהלה הכתה בי. כל האוויר נעלם. כאב הקיף את הגרון שלי במלחצי פלדה והתהדק.

קונוויי מיהר אל הדלת. פולרטון זו הצידה והניח לו לעבור בהבעה שלווה לחלוטין, כאילו אנחנו בארוחת צהריים של החברה הגבוהה. רונה הסתובבה וכיוונה את ידה אל קונוויי. אם היא תרעיל אותי, כל מה שהוא יודע ימות איתו.

הצמדתי ידיים זו לזו ותחבתי אותן בכוח בין ידי הגופה. היא הרפתה מהצוואר שלי ובעטתי לה בכוח בבטן. הגופה מעדה לאחור.

"לא!" אמרתי בקול מקרקר.

פרץ ירוק נורה מרונה כמו נחש. הוא הצליף בכתפיו של קונוויי רגע לפני שהגופה השנייה קפצה מעליי ונחתה על הגב של רונה. קונוויי צלל אל הפתח ונעלם.

שיט.

הגופה הראשונה הזדקפה. שאפתי אוויר בכוח – הגרון שלי עלה באש – ושלפתי את הסכין שלי. הגופות שקמו לתחייה לא התנהגו כמו זומבים; הן פשוט היו כלי קיבול לקסם של המנפיש,

כמו בוכות על חוטים בלתי נראים. דקירה בלב או בראש תהיה חסרת תועלת. אני חייבת לנטרל אותן.

הקסם שלי התעורר לחיים. הרגשתי אותו מושך בידי, ונתתי לו להנחות את ההתקפה. את כישרון הסירנה קיבלתי מהצר של אבא שלי, אבל את הקסם הזה ירשתי מאימא. הוא הפך אותה לצלפית קטלנית, הוא אפשר לליאון לירות יריות בלתי אפשריות, ואותי הוא לא הכשיל מעולם.

הקליפה האנושית המצומקת הסתערה עליי בזרועות פשוטות. תפסתי במפרק יד ימין שלה, נעצתי את הלהב בבית השחי וסובבתי. פלדת CPM-3V עתירת פחמן באורך שמונה עשר סנטימטר שיספה סחוס וגידים מצומקים כאילו היו עור ישן ויבש. הזרוע נפלה מהכתף ונשארה תלויה על רצועת בשר דקה.

הרפיתי ממפרק היד, שלפתי את הסכין ושיספתי את העורף של הגופה. הראש התגלגל מהכתפיים. נעצתי את הסכין בכתף השנייה, תלשתי את העצם ממקומה, חתכתי לרוחב הגב התחתון כדי לגדוע את עמוד השרדה, ובעטתי בעיטה חזקה באחורי הברך. הגופה המפורקת קרסה וחלקיה התעוותו על הרצפה, אך לא איימו עוד על איש.

הגופה השנייה נעצה אצבעות בשיער של רונה ונתלתה עליה. ערפל ירקרק נכרך סביב שתיהן וכשר הגופה החרוך הוריק. "אל תיגעו!" צרחה רונה. "זה בשליטה. לכי!"

מיהרתי על פני פולרטון אל מחוץ לחדר. המסדרון מימין היה ריק. משמאל, קונוויי הכפוף כשל קדימה, ונתמך בקיר. כן, היא הרעילה אותו.

זה לא יקרה שוב. רונה אטרסון לא תבוא איתי לבדוק כיווני חקירה נוספים. היו לי דקות, אולי שניות, לחלץ ממנו תשובות. רצתי.

קונוויי העיף מבט לאחור והגביר את הקצב. הוא כמעט הגיע

לפינת המסדרון. הייתי חייבת להגיע אליו לפני שהרעל יחסל אותו.

הוא כשל, נאחז בקיר ומשך את עצמו למעלה. כמעט הגעתי אליו.

גבר גבוה ורזה בחליפה שחורה יקרה פנה אל המסדרון וצעד לעברנו. הוא נע בחן זריו וגמיש, קצת כמו רקדן – או בעצם סייף – והתנהל בביטחון עצמי מוחלט כאילו הבניין שייך לו, ועצם נוכחותו היא כבוד גדול. שערו החום היה ארוך למדי וצנח על צד אחד של פניו.

קונוויי כשל שמאלה בניסיון לחמוק ממנו.

ידו של האיש נשלחה קדימה בחטף. הוא תפס בכתף של הפתולוג, ייצב אותו, שלף פגיון צר וארוך ודקר את סילאס קונוויי היישר בלב.

זאת היתה דקירה עוצרת נשימה. חלקה, מהירה, מושלמת. הקסם שלי ניצת בתגובה, כאילו הכיר ביופייה. הדוקר אפילו לא כיוון. הוא עשה את זה בתנועה אגבית יחידה, כאילו שלף את מפתחות המכונית מהכיס וזרק אותם אל חבר. זאת לא היתה סתם מומחיות, זאת היתה שליטה מוחלטת, תוצאה של זיכרון שריר ושל כושר תגובה עילאי.

האיש זקף את ראשו. אלסנדרו סגרדו הסתכל עליי מעל הכתף של קונוויי, חיך, ושלף את הפגיון שלו בתנועה חלקה מהחזה של הפתולוג.

המעגלים החשמליים במוח שלי התנתקו לשנייה. ניסיתי לעצור אבל הייתי באמצע ריצה מהירה על רצפת בטון מוחלק וחוקי הפיזיקה חברו נגדי. החלקתי, והרצפה חרקה מתחת לנעליים שלי כשגלשתי על פני שני הגברים במהירות גבוהה. אלסנדרו הטח את ראשו וצפה בי עוצרת בהדרגה.

איך זה ייתכן? אלסנדרו סגרדו היה נער שעשועים. הוא

הצטלם בקריביים בלי חולצה. הוא גלש בפגיגי ועשה קניות בלונדון. הוא לא דקר עובדי ממשל אקראיים ישר בלב בדייקנות של מנתח.

אלסנדרו הסתכל עליי. ישירות עליי. כאילו אני הדבר היחיד שקיים בעולם. אש לוחטת, טורפנית, ריצדה בעיני הענבר שלו. הוא הסתכל עליי כאילו אני סטייק טעים והוא זאב רעב. תגידי משהו חכם, תגידי משהו חכם... "היי!" אלוהים אדירים.

אלסנדרו עבר מעל הגופה של קונוויי בלי לומר מילה וצעד לעברי. הייתי צריכה להסתובב ולברוח בכיוון ההפוך, או לפחות להרים את הסכין שלי. במקום זה פשוט עמדתי שם כמו מטומטמת.

אלסנדרו הושיט אליי יד בהזמנה אילמת. הנחתי אצבעות על זרועו הכפופה. השריר מתחת לכר החליפה היה נוקשה כמו פלדה. אלסנדרו התחיל ללכת, ובתוך רגע צעדנו בנחת והמשכנו הלאה מעבר לפינה.

אני כנראה הוזה. לא היה הסבר אחר.
"אני..."

"ששש, פשוט תמשיכי ללכת. אנשי האבטחה יגיעו בקרוב ואנחנו צריכים להסתלק," אמר במבטא קל. הוא הרג את קונוויי. וזה לא הטריד אותו. מבחינתו זה היה כמו לגרש זבוב. אלסנדרו כבר דקר אנשים בלב. הרבה מאוד אנשים.

עשיתי טעות רצינית.

"הסכין שלך מוצא חן בעיניי," הוא אמר. "אבל אולי תרצי להחזיר אותו למקום לפני שמישהו יעשה מזה עניין." החזרתי את הלהב לנרתיק בתוך המעיל. רגע. קודם הוא השתיק אותי כאילו אני ילדה בת חמש. אחר כך הוא אמר לי

להחזיר את הסכין למקום ואני עשיתי את זה. ועכשיו אני נותנת לו להוליך אותי משם.

מה לעזאזל אני עושה?

"למה אנחנו הולכים?"

עיניו הזהובות העיפו בי מבט משועשע. "כי בדיוק דקרתי אדם בסכין. אנשי האבטחה ירצו לשאול אותי הרבה מאוד שאלות משעממות. אני שונא שאלות משעממות. ותהיה המון ניירת. גם את זה אני שונא."

אה כן, טוב, אז הכול בסדר. "הרגת את קונוויי."

"כן, זה נכון."

עצרתי. גם הוא עצר והסתכל עליי.

"אלסנדרו, מה אתה עושה כאן?"

"מנסה לגרום לך ללכת יותר מהר?"

המוח שלי חידש סוף-סוף את יכולתו לנסח משפטים שלמים. "למה הרגת את קונוויי? הוא היה קצה חוט בחקירה שלי ועכשיו הוא מת."

"הוא היה איש רע מאוד. רדפת אחריו עם סכין."

"רציתי לשאול אותו כמה שאלות."

הוא חיך כמו זאב שחושף שיניים ביער אפל. "התכוונת לדקור אותו אם הוא לא יענה?"

"אני לא צריכה לדקור אנשים כדי להוציא מהם תשובות."

הוא נאנח. "קחי את החברה שלך ולכי הביתה, קטלינה. לא תמצאי כאן שום תשובות."

מה?

רונה הגיעה מעבר לפינה במהירות שיא, ראתה אותנו וקפאה.

"אני כל כך מצטער," אמר אלסנדרו. "אני חייב ללכת עכשיו. לכי הביתה, תשמרי על עצמך ותשכחי מכל זה."

המעלית בהמשך המסדרון השמיעה צלצול.
"נתראה." אלסנדרו הרים יד. איכשהו היה בה אקדח. לא
ראיתי אותו שולף אותו. האקדח ירה בקול רועם, החלון מימיננו
התנפץ ואלסנדרו קפץ דרכו החוצה.
דלתות המעלית נפתחו ואנשי אבטחה במדים אפורים נשפכו
ממנה באקדחים שלופים.
"ידיים למעלה!" שאג השומר שבראש.
הנחתי ידיים על הראש ונתתי להם לאזוק אותי.

עשר דקות לאחר שאנשי האבטחה של הבניין עצרו אותי, יחידת
מעורבות הבתים של משטרת יוסטון הגיעה לשטח בסערה.
הם שחררו את פולרטון, שבבירור היה צד שלישי לא מעורב,
עיכבו לחקירה את רונה ואותי ושאלו אותנו שאלות במשך
ארבעים וחמש דקות. הם התמקדו בתיאור של הגבר המסתורי
שדקר את קונוויי, ולכן הנחתי שאלסנדרו שיבש איכשהו את
פעילות המצלמות במסדרון. לאחר סבב שלישי של אותן
שאלות בדיוק החלטתי שנמאס לי, מסרתי להם את השם של
עורכת הדין שלנו וציינתי שהלקוחה שלי בטראומה לאחר
שבנות משפחתה המתות קמו לתחייה, שהאויבים שלה חזקים
מספיק כדי לשחד פתולוג של המדינה, ושאני רואה מפה לפחות
שלושה מקומות שמהם אפשר לצלוף בה מרחוק. לאחר שעניתי
על כל שאלה בשאלה, "אנחנו יכולות ללכת?" הם הרימו ידיים
ושחררו אותנו. תפסתי את רונה ופחות או יותר דחפתי אותה
למעלית.

ברגע שדלתות המעלית נסגרו רונה הסתובבה אליי. "שיקרת
לי!"

"לא כאן," הזהרתי אותה. "כשנצא מהמעלית תלכי צמוד אליי.
תעצרי איפה שאני עוצרת ואם אני אגיד לך לרוץ, תרוצי."

הפנים של רונה התקשחו. "את חושבת שהם ינסו להרוג אותי."
 "כן."
 "אני מקווה שהם ינסו."

אה, בטח. הרגשות של רונה החטיפו להיגיון שלה בראש, זרקו את הגופה בשולי הכביש ולקחו את החברה שלי לסיכוב. בדיוק מה שחסר לנו.

לקוחה. לא חברה; לקוחה. לאנשים אחרים יש חברים. אנשים רוצים שהחברים שלהם יחבבו אותם, אבל כשאני רוצה שמישהו יחבב אותי, הסיכויים שהקסם שלי ידלוף ויכשף אותו גבוהים בהרבה. כבר עשרים ואחת שנה אני נמנעת מיצירת חברויות. יהיה בלתי אחראי מצידו להתחיל עכשיו.

רונה מצאה חן בעיניי. היא מצאה חן בעיניי עוד בפגישה הראשונה שלנו. היא היתה מצחיקה ומקסימה ובטוחה בעצמה, ורציתי להיות יותר כמוה. שבר לי את הלב לראות אותה ככה. רציתי לפתור לה את כל הבעיות, והייתי חייבת לשמור על עצמי היטב. וחוץ מזה, היא לא היתה זקוקה כרגע לחברה אלא לחוקרת מקצועית.

המעלית נפתחה. סרקתי את המבואה. שום איום גלוי לעין. יצאתי מהמעלית ופניתי אל היציאה בראש זקוף. רונה צעדה לידי בהתרסה, כאילו היא רק מחכה ששמישהו ינסה לחסום את דרכה.

כשיצאנו מהבניין הגברתי את הקצב כמעט עד ריצה קלה. גירד לי בין השכמות, כאילו מישהו מסתכל עליי דרך כוונת רובה.

רק להגיע למכונית, רק להגיע למכונית...
 פתחתי את הנעילה ומיהרנו להתיישב בתוך ההונדה. התנעתתי, יצאתי ברורס מהחניה ומיהרתי החוצה אל הרחוב.

"אלסנדרו היה בכניין. ראיתי אותו כמו עיניי, קטלינה."
"לא היה לי מושג שהוא יהיה שם." התמקדתי בנהיגה.
המכונית דהרה לאורך הכביש. אף אחד לא עקב אחרינו.

"מה הוא עשה שם?"

"הרג את החשוד שלנו."

"למה?"

"אני לא יודעת. שיחה אל ברן," אמרתי לחלל המכונית.
קול החיגו בקע מהרמקולים של המכונית. ברן ענה. "כן."
"צדקת." פניתי קצת יותר מדי מהר והאצתי לאורך כביש
הגישה אל הכביש המהיר. "זאת לוחמת בתים. אנחנו חוזרות
למחסן. תנעלו הכול."

"קיבלתי," אמר ברן. "רודפים אחריכן?"

"לא עד כמה שאני רואה." השתלכתי בתנועה.

"אחי ער?" שאלה רונה.

"לא," אמר ברן. "אני אתקשר אם יהיה שינוי."

"אני צריכה שתשיג כל מידע אפשרי על הפתולוג סילאס
קונוויי. בעיקר העברות כספים גדולות לחשבונות שלו בחודש
האחרון, ומאיפה הועבר הכסף."

"מה הוא עשה?"

"הוא ניסה למנוע מאיתנו לראות את הגופות, וכשהנציג של
הגוויל הגיע הוא הנפיש את הגופות של אימא של רונה ושל
אחותה ושלה אותן להרוג אותנו. השוטרים בודקים את העבר
שלו ברגעים אלה ממש."

"אתן בסדר?" שאל בן הדוד שלי.

"כן. פולרטון השיג את הדגימות, אבל קונוויי מת לפני

שהספקתי לתשאל אותו."

"מה קרה?"

"אלסנדרו סגרדו."

הטלפון השתתק לרגע.

"סליחה, תחזורי שוב?"

"אלסנדרו סגרדו, זה מה שקרה. הוא הופיע במכון לרפואה משפטית של מחוז הריס ודקר את החשוד שלי בלב. הוא נראה מיומן בזה. ואז הוא אמר לי לקחת את החברה שלי, לנסוע הביתה ולא להטריד בזה את הראש הקטן והיפה שלי." וכשאני אמצא אותן, הוא יתחרט על כל מילה. הוא הפתיע אותי הפעם, אבל זה לא יקרה שוב.

"זה מה שהוא אמר?" שאלה רונה.

הרמקולים של המכונית נותרו שקטים.

"ברן, אתה שם?" שאלתי.

"כן", הוא אמר. "חתיכת בוקר היה לכן."

"נתראה בקרוב." ניתקתי.

"איך סגרדו מעורב בכל זה?" שאלה רונה.

"אין לי מושג. את מכירה אותו? את מכירה את המשפחה

שלו? היה לאימא שלך קשר כלשהו איתו?"

"לא."

"אבל זיהית את התמונה שלו, הזכרתי לה.

"זיהיתי אותו כי הייתי מאוהבת בו בטירוף בתיכון, כמו כולן

בגיל הזה. כשהוא התארס בפעם הראשונה, עשיתי מסיבת רחמים

עצמיים עם פליסיטי ומישל. אכלנו מלא עוגת גבינה וקצפת."

כשאני שמעתי על האירוסים הראשונים שלו ננעלתי בחדר שלי

ובכיתי לכדי. בכיתי גם בפעמיים שלאחר מכן, כמו מטומטמת.

רונה נענעה את ראשה. "תאמיני לי, אם למישהי יש קשר

לסגרדו זה לך. הוא אפילו לא יודע שאני קיימת."

אם לבית אטרסון לא היה קשר לבית סגרדו, מה אלסנדרו

עשה במכון לרפואה משפטית ולמה הוא הרג את קונוויי ואמר

לי ללכת הביתה? הוא היה מעורב בזה איכשהו. במאה אחוז.

הייתי חייבת למצוא את אלסנדרו, ובשביל זה אצטרך את באג.

באג היה מומחה המעקבים של רוגן. הוא עבר שינוי בקסם, ועיבד מידע חזותי בקצב מדהים. הוא מסוגל לעבור במקביל על סרטונים מעשרות מצלמות אבטחה ברחבי העיר כדי לאתר מישהו. אם מישהו יכול למצוא את אלסנדרו, זה באג.

הוא גם היה נאמן לרוגן באופן חסר פשרות. ברגע שנערב את באג, רוגן ונבדה ידעו את כל הפרטים של מה שנבקש – האמיתיים והדמיוניים כאחד – כי באג לא סתם ידווח על העובדות, אלא גם יקשט אותן במסקנות שיסופרו בדרכו הייחודית.

ממש יכולתי לדמיין איך יישמע הדיווח לנבדה. שמעי קטע דפוק מהתחת: הם רוצים שאני אמצא את אלסנדרו סגדרו. מתברר שהחובב קטינים הזה דקר מישהו, ואחותך רוצה להתחתן איתו. היא משלמת לי הון כדי למצוא אותו לפני שהוא יהרוג שוב ויהרוס את כל הרומנטיקה. היא כנראה חושבת שאהבה של אישה טובה תוכל לגאול את הדפוק בשכל הזה. שמעת בחיים שלך משהו יותר מופלץ?

נבדה תעזוב הכול ותטוס בחזרה כדי לטפל במצב, וזה יעמיד בסכנה את המעמד של גברת רוגן. סבא של רוגן היה אדם קשה בחייו, ולא ראה שום סיבה להשתנות כמותו. הצוואה שלו ציינה במפורש שאם רוגן ונבדה לא יהיו נוכחים בהלוויה שלו ולאורך כל תקופת האבל, גברת רוגן תנושל מהירושה של אבא שלה.

גברת רוגן רצתה לרשת רק דבר אחד מאביה המנוח: את בית הקיץ של המשפחה על החוף. אימא שלה שתלה שם גן יפה, וכשגברת רוגן היתה ילדה, לפני שאימא שלה מתה, המשפחה נהגה לנפוש שם. כל הזיכרונות הכי מאושרים שלה היו משם.

בשלוש השנים האחרונות, גברת רוגן לימדה והכשירה אותי.

היא מצאה לי מורים פרטיים עבור הקסם שלי, דאגה לשיעורי נימוסים והליכות, לקחה אותי למוזיאונים ולגלריות בניסיון ללטש את הטעם שלי. היא עשתה את כל זה בלי לצפות לדבר מלבד תודה. נבדה ואני רצינו שהיא תקבל את הבית עוד יותר ממנה.

אני אוהבת את גיסי, אבל לומר שהוא פרנואידי בענייני אבטחה זה כמו לומר שסופת טורנדו היא רוח קלה. לא היה לי ספק שקונור דאג למעקב אחרינו. זה היה חזק ממנו. ולכן הוא כבר יודע שאוגוסטין הופיע בבית באמצע הלילה ושיצאתי איתו וחזרתי עם רונה ועם אחיה חסר ההכרה. לא ידעתי אם הוא חלק את המידע עם אחותי, אבל במקרה או במאוחר נבדה תדע שלקחנו על עצמנו תיק מסוכן. הסבירות שהיא תמהר בחזרה הביתה היתה גבוהה גם ככה, ושטף הקללות של באג עלול להכריע את הכף.

הדרך היחידה למנוע מזה לקרות היא לדבר איתה בגילוי לב. השעה היתה מאוחרת מכדי להתקשר אליה. היה לי ברור שהיא כבר במיטה.

היינו זקוקים לבאג בדחיפות. חייבים לברר איפה אלסנדרו נמצא ולמה הוא היה כאן. לא יכולתי לדחות את זה עד מחר.
"שיחה אל באג."

הטלפון בקושי צלצל ובאג כבר ענה. "מה את רוצה?"
"אני רוצה לשכור אותך למצוא מישהו, אבל אסור לך לספר לאחותי. אני אספר לה בעצמי דבר ראשון על הבוקר. אתה יכול לחכות עד אז?"
"תלוי מי זה."

ניסיון יפה, אבל לא נולדתי אתמול. "קודם תבטיח."
"בסדר. אני מבטיח."
"אלסנדרו סגרדו."

הקול של באג התחזק בבת אחת. "התאהבות הבתולין שלך?
הג'גולו האיטלקי?"

"כולם יודעים שהייתי דלוקה על אלסנדרו?"

"כל מי שמכיר אותך. מה קרה? נמאס לך לחלום עליו מרחוק?
החלטת להפיל אותו על התחת היוקרתי שלו?"

חשקתי שיניים. "הוא הרג את החשוד המרכזי שלי."
שתיקה.

"איך?"

"הוא דקר אותו בלב. פחות ממטר וחצי ממני."

"אוו. זה מוצלח. זה ממש מוצלח. אני חייב לספר למייג'ור."
"באג! אתה זוכר שלפני אלפית השנייה הבטחת לי שלא

תספר?"

"עבדת עליי. אני לא יודע אם אני מסוגל להתאפק. זה יותר
מדי טוב."

לעזאזל. "בסדר, אתה יכול לספר לקונור אם תשביע אותו
שלא יגלה. אסור לו לספר לנבדה. אני אסביר לה את זה בעצמי
מחר בבוקר. אתה יכול לעשות את זה?"

"אני אנסה."

"ממילא הם ישנים עכשיו."

באג פלט נחרה. "המייג'ור לא ישן. לפעמים הוא נותן מנוחה
לעיניים וחושב מחשבות עמוקות."

"קונור טס להלוויה של סבא שלו ומנסה לא לרצוח את
הקרובים המגעילים שלו. הוא מתמודד עם הרבה דברים כרגע,
באג. אתה לא רוצה להוסיף על זה, נכון?"

"את תמיד הורסת הכול עם ההיגיון שלך. בסדר, בסדר. אז
איפה החתיך שלנו נראה לאחרונה?"

"קופץ מחלון בקומה השלישית של המכון לרפואה
משפטית."

"אוקיי, ייאמר לזכותו שזה די מרשים. בטיפול."
 "לא דיברנו על כסף."

באג השמיע אנקה. "קטלינה, בא לי למות מרוב שיעמום. שום דבר לא קורה. עוד יום כזה ואני אשלם לך שתשכרי אותי. לפחות יהיה לי משהו לעשות. עם פנים כאלה יהיה קל למצוא אותן. אני אתקשר אלייך כשיהיה לי משהו."
 הוא ניתק.

"את מכירה אנשים ממש מוזרים," אמרה רונה.
 "זה חלק מהעבודה. את בסדר?" שאלתי אותה.
 "לא, אני ממש לא בסדר. הגופה של אימא שלי ניסתה לתלוש לי את השיער."

לא משנה מה אגיד או אעשה, כלום לא יבטל את זה.
 "היא כל כך אהבה אותנו. יכולתי לספר לה הכול ובזכותה תמיד הרגשתי יותר טוב אחר כך. הוא השתמש בה כאילו היא חפץ. כאילו היא לא בן אדם."
 "אני מצטערת."

"למה?" היא נהמה. "אני רוצה לדעת למה זה קרה."
 "אנחנו נגלה למה. כבר עכשיו למדנו שני דברים: המשפחה שלך אכן נרצחה, והרוצח חזק מספיק כדי להשחית פתולוג."
 "כן, אני יודעת," אמרה רונה. "זה התחיל מוזר וזה נעשה עוד יותר מוזר, קטלינה."

"אמרתי לך שזה עלול להיות מכוער. את רוצה לעזוב את זה, רונה? את עדיין יכולה, אבל בשלב מסוים לא נוכל להפסיק את מה שהתחלנו, והשלב הזה מתקרב מהר."
 "לא התחלנו שום דבר. מי שהרג את אימא שלי ואחותי התחיל את זה." רונה ניגבה דמעה. היא חשקה שיניים בהבעה קשוחה וזועמת. "אבל אני אסיים את זה. אני מבטיחה לך."

4

התנועה היתה כבדה. לקח לנו עשרים וחמש דקות לעבור מרחק של רבע שעה. אף אחד לא עקב אחרינו, ולמרות זאת הצלחתי לנשום כמו שצריך רק כשנכנסנו אל הרחוב המוביל למחסן. עמדת האבטחה היתה מבנה גויץ משוריין ומכוער להפליא, אבל כשסוף-סוף ראיתי אותה מולנו רציתי לרוץ ולחבק אותה. כמעט הגענו הביתה.

”קטלינה!” צעקה רונה.

רכב צפר בקול. כמעט קפצתי מתוך המושב. משאית משלוחים שהגיעה מכביש הגישה עצרה בחריקת בלמים מימיננו. עוד חצי מטר והיא היתה מועכת אותנו. הנהג נופף בזרועותיו בפנים מעוותות מכעס.

לא עצרתי בעצור. ידעתי שהתמרור שם והתעלמתי ממנו כי הבית היה אמור להימצא במצב חירום. מחסום פלדה בגובה מטר היה אמור לחסום את כביש הגישה.

זה היה פשוט מגוחך.

לחצתי בכוח על דושת הגז, נסעתי עד עמדת האבטחה ופתחתי את החלון. קלי, גבר לבן בשנות הארבעים לחייו, עם

שיער בלונדיני כהה ושיזוף של איכר, פתח את חלון העמדה
והיידך אליי. "לתמרורי עצור יש מטרה, מיוז ביילור."

היו אמורים להיות שני אנשים בעמדה הזאת.

היו לי שתי אפשרויות. יכולתי לשטוף אותו בנוכחות רונה,
ולמעשה לחשוף בפניה את גודל הפשלה שלנו, או להניח לאימא
שלי, שפיקחה על האבטחה שלנו, לשטוף את הבוס שלו מאוחר
יותר בפרטיות. בחרתי באפשרות השנייה. "תקים את כל מחסומי
האבטחה. שום רכב לא נכנס."

"אבל מה לגבי המשלוחים?"

הקפדתי על קול רגוע מאוד. "שום רכב לא נכנס, מר קלי.

תמצא את מר אַבְרָקָה ותשלח אותו אליי בדחיפות בבקשה."

קלי קלט סוף-סוף שהמצב לא טוב, והחיוך התפוגג מהפרצוף
שלו. "כן, גברתי."

סגרתי את החלון ונסעתי הלאה. הצצתי במראה הפנימית
לשמע היבבה ההידראולית של מחסום הדוקרנים שהתרומם
מאחורינו כדי לחסום את הרחוב.

נכנסנו למחסן דרך הכניסה של העסק. הלכתי לחדר הישיבות
וניגשתי אל האינטרקום. "אסיפה משפחתית בחדר הישיבות,
בבקשה."

רונה התיישבה. אני התמקמתי בראש השולחן.

שתי גופות תקפו אותי, ראיתי את הבחור שהיה לי קראש עליו
בתיכון דוקר אדם בלב וקופץ מחלון הקומה השלישית. הפחדתי
פקידת קבלה ועמדתי על שלי מול המשטרה. ואחרי כל זה גם
בדקתי כל הזמן שלא עוקבים אחרינו בזמן שנהגתי בפקקים,
וכמעט עשיתי תאונה מול הבית המחורבן שלי. הלב שלי עוד
לא נרגע. רציתי לצאת מכאן ולהקיף את השכונה בריצה רק כדי
לשרוף את האדרנלין.

במקום זה נאלצתי לשבת בכיסא ולהיראות מקצועית.

עדיין הרגשתי את מגען החד של האצבעות הכמושות על הגרון שלי, מנסות למחוץ את קנה הנשימה שלי. לעולם לא אשכח את הריח הנורא הזה. ולא היה זמן לעבד את מה שקרה. הגופות המונפשות היו נוראיות, אבל אלסנדרו היה גרוע יותר. שחזרתי את הדקירה הזאת בראשי ללא הרף. לא בטוח שהייתי מצליחה לחסום אותה, אפילו בעזרת הקסם שלי. והפרצוף שלו. הוא נראה רגוע כל כך. בן אדם החליק מהסכין שלו והוא פשוט עמד שם ונראה רגוע לגמרי.

הטלפון שלי צלצל. מספר לא מזוהה.

עניתי והעברתי את השיחה לרמקול. "כן?"

"את מנסה לאתר אותי," אמר אלסנדרו.

העיניים של רונה נפערו.

"אני לא מנסה לאתר אותך," אמרתי לו. טכנית זה לא היה

אפילו שקר.

"שלחת מישהו שינסה לאתר אותי. אני מבין שאי־אפשר

לעמוד בפניי. זאת הקללה שלי. אבל את חייבת להפגין קצת

שליטה עצמית, קטלינה. אני נבוך בשבילך."

הוא... אוף. "ככל שזכור לי אף פעם לא התקשיתי לעמוד

בפניך."

"חשבתי שהסכמנו שתניחי לזה."

"לא הסכמתי לשום דבר."

"קטלינה, תקשיבי לי. זה רציני, האנשים שמעורבים בזה

מסוכנים, ושלומך חשוב לי."

ממתי? "אולי תספר לי על זה עוד? אם אבין את גודל הסכנה,

אולי אניח לזה."

"לא, את לא תניחי לזה. אין לך שום כושר שיפוט."

"יש לי הרבה מאוד כושר."

"זאת האזהרה האחרונה שלך, קטלינה."

"או שמה?"

"תאמיני לי, את לא רוצה לגלות."

הוא ניתק.

נעצתי מבט זועם בטלפון. בלתי נסבל. כשאני אשים עליו יד אני אפתח לו את התודעה כמו פחית שימורים. ואז אני אכריח אותו לרקוד ריקוד קטן, אצלם את זה, ואראה לו את זה בלופים אחרי שארוקן ממנו את הקסם שלי. אי-אפשר לעמוד בפניך? אני אראה לך מה זה כשאי-אפשר לעמוד בפני מישהו. חכה ותראה.

"יש לי הרבה מאוד כושר?" ציטטה רונה.

"כעסתי מדי. לא היה לי זמן לחשוב על תשובה טובה."

אימא וברן נכנסו לחדר הישיבות. הנחתי את הטלפון.

"איפה כולם?" שאלתי.

"סוגרים את תיק יארו," אמרה אימא. "היתה התפתחות.

ליאון התקשר לבקש תגבורת. סבתא שלך וארכלה יצאו לפני

שעה בערך."

"איזו מין התפתחות?"

"הן לא אמרו לי, אבל הן לקחו את הבלוק."

הבלוק היה פאר היצירה של סבתא פרידה. הוא התחיל את

חייו כהאמר צבאי ועכשיו היה דוגמא ומופת לשיא המיגון לרכב.

הוא לא היה מסוגל לעבוד את המאה קמ"ש, אבל סבתא טענה

שהוא עמיד בפני פגזי טנק. והיא סירבה לתת למישהו מלבדה

לנהוג בו.

תיק יארו היה קשור לאישה שהתחזתה לרואת חשבון

והשתמשה בקסמיה האישיים כדי להשתחל לעסקים הקטנים של

חבריה ולרוקן אותם. למה לעזאזל הם צריכים את הבלוק?

עדכנתי את אימא לגבי אירועי הבוקר. "וביקשתי ממר אברקה

שיצטרף אלינו אחרי הישיבה הזאת."

"הבנתי," אמרה אימא, והצליחה להטעין במילה האחת הזאת ים של משמעות. היא וראש האבטחה שלנו התכסחו כמעט מרגע ששכרנו אותנו, וזה רק הלך והחמיר.

פניתי אל רונה. "אנחנו צריכים לנסות להבין למה סימנו את המשפחה שלך. אנשים הורגים בגלל אחת משלוש סיבות: רגש, כוח או כסף. לא כל בית ביוסטון יעז ללחוץ על פתולוג של המדינה. יש עונשים כבדים על דברים כאלה. אימא שלך הסתבכה עם אויב חזק."

רונה פרשה זרועות בחוסר אונים.

"ממה המשפחה שלך התפרנסה?" שאלתי.

המצח של רונה התקמט. "אני לא ממש יודעת. פשוט תמיד היה לנו מספיק. אני חושבת שהיו לנו כמה השקעות. ואימא ייעצה מדי פעם בתיקים פליליים. היא היתה עדה מומחית." "היא היתה מעורבת באיזשהו תיק בזמן האחרון?" אם ההרשעה של מישהו היתה תלויה בעדות שלה, זה יכול להיות חתיכת מניע. זה או נקמה. נקמה היא תמיד אפשרות מוצלחת. אני אצטרך לבדוק את כל התיקים האחרונים שסיגורני אטרסון העידה בהם.

"לא." רונה נענעה את ראשה. "היא עשתה את זה לעיתים קרובות יותר כשהייתי קטנה. אני זוכרת שהיא יצאה הרבה לנסיעות, בעיקר מייד אחרי שאבא שלי נטש אותנו. אבל לפני כמה שנים היא אמרה לי שהיא רוצה לבלות איתנו יותר, ושהתשלום על העבודה המשפטית לא גבוה מספיק כדי להצדיק את ההיעדרות שלה מהחיים שלנו."

העפתי מבט בברן. הוא הסתכל לי בעיניים וקימט את מצחו.

"מה?" שאלה רונה.

מישהו היה צריך לציין את המובן מאליו, והמישהו הזה הוא

כנראה אני. "אמרת לנו שאבא שלך רוקן את חשבונות המשפחה, ושתיים-עשרה שנה אחר כך אתם שווים שמונה מיליון דולר." "פחות עכשיו. חלק מזה היה הבית," אמרה רונה.

"לתת עדות מומחה יכול להיות דבר משתלם, אבל לא עד כדי כך משתלם," אמר ברן.

היא התקשחה. "מה אתם רומזים?"

"אנחנו לא רומזים שום דבר," אמרתי לה. "אנחנו שואלים שאלות. משהו לא מסתדר ואנחנו צריכים להמשיך לחפור עד שנבין את העניין."

רונה שפשפה את הפנים בשתי הידיים.

"אימא שלך גיבתה איפשהו את המחשב שלה?" שאל ברן.

"אני לא... רגע, כן," אמרה רונה. "כן, היה לה גיבוי כזה. היא השתמשה בגארדיאן בע"מ. כל המסמכים החשובים היו מגובים בשרת מרוחק. שם המשתמש שלה הוא 'קיקיון' והסיסמה היא השמות של שלושתנו, 'רונההאלירגנר'. היא הכריחה אותי לשנן את זה. הייתי צריכה לבדוק שם. אני כזאת טיפשה. לא חשבתי על זה אפילו."

"עבר עלייך הרבה," אמר ברן. האצבעות שלו עופפו על

מקלדת המחשב הנייד שלו. "אני בפנים."

"היא השאירה לנו מכתבים? הודעה?"

"לא משהו שקופץ לי לעין," הוא אמר. "אני אחפש."

ההתלהבות אזלה מהפנים של רונה. "יש לכם עוד שאלות?"

היא שאלה בשקט.

"בינתיים לא," אמרתי לה.

"אני הולכת לבדוק מה שלום אחי. בבקשה תעדכנו אותי אם

תמצאו משהו."

חיכיתי שהדלת תיסגר מאחוריה והסתובבתי אל אימא.

"אברקה?" היא שאלה.

"המחסום של כביש הגישה לא היה סגור. משאית שהגיעה משם כמעט פגעה בנו. גם המחסום של עמדת האבטחה לא היה סגור, וקלי חשב שהעניין עם המשאית ממש מצחיק. הוא היה לבד בעמדה."

אימא הניחה מרפקים על השולחן והשעינה את הסנטר על האצבעות. זאת היתה תנוחת היש-לנו-בעיה-רצינית שלה. כשהסכמתי לקבל את ראשות הבית שלנו, החלטתי לא לחזור על הטעות של נבדה – בניגוד אליה, לא אנסה לעשות הכול בעצמי. אני לא חזקה כמוה, ואם הייתי מנסה לשאת את כל המשא הזה לבדי הייתי קורסת; אז האצלתי סמכויות. ברן פיקח על כל הדברים הדיגיטליים שהיו מורכבים יותר מחיפושי המידע השגרתיים שלנו. סבתא פרידה טיפלה ברכבים שלנו. ארבלה גבתה תשלומים. אימא דאגה לאבטחה. זה היה התחום שלה, ובדרך כלל לא התערבתי. האצלת סמכויות היתה חסרת כל ערך אילו הייתי מטילה ספק בכל החלטה שלה.

פעמון הדלת צלצל. קמתי, ניגשתי לדלת הכניסה והצצתי במסך. אברקה עמד מחוץ לדלת. הוא היה רזה ושחום ונראה צעיר בעשור מארבעים ושמונה שנותיו. היו לו פנים נעימות, עיניים כהות וחיוך מידבק, והשיער שלו, שהיה פעם שחור אבל התחיל להאפיר, מילא את ראשו בצפיפות.

פתחתי את הדלת והוא חיך אליי חיוך קורן. השבתי חיוך בנימוס וסגרתי את הדלת מאחוריו.

לפני שלוש שנים נבדה התחתנה עם קונור רוגן, הידוע גם בכינויו החביבים "רוגן המשוגע", "אימת מקסיקו" ו"ההוריקן". קונור החזיק צבא פרטי משלו וסיפק לנו שירותי אבטחה למשך תקופה מסוימת.

היינו כל כך תמימים אז. באמת חשבנו שנבנה בית ליד רוגן ונבדה, אפילו מצאנו מקום והתחלנו לנהל משא ומתן על מחיר

השטח. העסקה ירדה מהפרק כשעברתי על הנתונים והבנתי כמה אנחנו חייבים לאוגוסטין וכמה כסף נצטרך כדי לשרוד. היינו חייבים להתמקד בהחזר החוב שלנו.

בחלוף הזמן התחלנו לזחול באיטיות מתוך הבור הפיננסי שלנו, והחלטנו לשכור צוות אבטחה משלנו. עשינו את זה משתי סיבות. לא רצינו להיות לנטל על המשאבים של בית רוגן, והיינו חייבים לצאת מחסותו של קונור. לא יכולנו להסתמך על קונור ונבדה שיצילו אותנו ויקיימו אותנו. זה לא היה הוגן כלפיהם. ברגע שהבנתי את זה התחלתי לעבוד שישים שעות בשבוע.

לא היה לי מושג כמה כסף צריך כדי להחזיק כוח אבטחה פרטי. צריך לדאוג להם למגורים, למזון ולציוד. צריך לדאוג לביטוח ולהעסיק רואה חשבון לתשלום משכורות ומיסים. צריך עורך דין שיגיש בקשות לכל הרישיונות. זה היה קצת כמו לשרוף ערימה ענקית של כסף פעמיים בחודש.

ברגע שהיה לנו מספיק כסף לשכור צוות אבטחה משלנו, אימא הביאה את סגן אברקה לעמוד בראשו. הם שירתו יחד והוא חיפש עבודה. אברקה פיקח על שכירת אנשי האבטחה ועל ההכשרה שלהם, ועשה רושם מקצועי. הוא היה נעים וידידותי, אבל ככל שעבר הזמן הסדקים באבטחה שלנו הלכו והעמיקו.

אברקה התיישב בכיסא. "היי, פן."

אימא שלי לא השתגעה על הכינוי הזה.

"המחסומים היו פתוחים, ג'ורג', היא אמרה. "שלחתי את ההתראה בעצמי. אישרת שקיבלת אותה. ואז משאית שלא היתה אמורה בכלל לנסוע בכביש הזה כמעט פגעה בבת שלי."

"זאת רק המשאית של ג'סטין. הוא מביא לנו מצרכים כבר שמונה חודשים. הוא לא סיכן את הביטחון וכמעט נגמר לנו הקפה. את יודעת שהצבא צועד על הקפה שלו." הוא חייך חיוך רחב.

החיוך שלו ניתז מאימא שלי כמו כדור גומי מטנק. "זאת לא בדיחה. סיכנת את הילדים שלי. סיכנת את האנשים שלך. למה קלי היה לבד בעמדה?"

"לבת של מריוות'ר היה רסיטל", אמר אברקה. "אלה אנשים אמיתיים, פנלופי. יש להם חיים ומשפחות בדיוק כמו לך." אימא שלי נעצה בו מבט של לוחמת ותיקה. "המשפחות שלהם לא מעסיקות אותם, ג'ורג'. אנחנו מעסיקים אותם. וזכותנו לדרוש רמה מסוימת של מקצוענות ומשמעת. אתמול בלילה האנשים שלך נתנו לקוסם אשליה עליון לעבור את עמדת האבטחה ולהגיע עד דלת הבית."

"זה היה מקרה יוצא דופן. אף אחד לא היה יכול לחזות דבר כזה."

"באמת?" אימא שלי רכנה קדימה. "אנשי האבטחה שלנו, שאמורים לתחזק יומן יציאות וכניסות, לא קלטו שקטלינה כבר נמצאת בבית, ולא חשבו שמוזר שהיא חוזרת במכונית לא מוכרת ונהג שהם לא ראו בחיים שלהם?"

הפנים של אברקה לבשו הבעה סבלנית. "בני אדם עושים טעויות. זה אנושי."

"שיעשו טעויות על חשבון מישהו אחר." הפנים של אימא היו חסרות רחמים. "שני השומרים שאפשרו למונטגומרי לעבור מפוטרים."

אברקה בהה בה בשתיקה המומה. רגע חלף. "את לא מתכוונת לזה. לופז מטפלת באימא חולה ולוולטון יש שני ילדים."

"לי יש בבית הזה חמישה ילדים ואימא, ואני רוצה שכולם יישארו בחיים. אנשים מתים מטעויות כאלה."

אברקה נענע את ראשו. "אני לא אעשה את זה, פן. אם את רוצה לסלק אותם תצטרכי לומר להם בעצמך."

הוא ואימא נעצו מבטים זה בזה.
 "או שתפטור אותם, או שאתה יכול לארוז את הדברים שלך
 וללכת איתם."

"אנחנו כבר לא במלחמה," אמר אברקה.
 "אתה טועה," אמרתי. "החל מהיום אנחנו במלחמה."
 "אתה יכול ללכת," אמרה אימא. "תודיע לי עד מחר מה
 החלטת."

אברקה הסתכל עליי, ואז עליה, ואז עליי שוב, קם ויצא.
 הסתובבתי בחזרה אל אימא שלי.
 "אני יודעת," היא אמרה. "אם לא נפטר אותו הוא ייהרג,
 והאנשים שלנו ימותו איתו."

"אז נפטר אותו ונשכור מישוהו אחר." ניתן לו פיצויי פטורים
 נדיבים. בשלב זה העדפתי לספוג מהלומה כספית. רק לא להמשיך
 ככה. הכרתי כל אדם שעבד בשבילנו. לא רציתי שמישהו מהם
 ייהרג כי לא הכשרנו אותם כמו שצריך. היינו זקוקים למנהיגות
 טובה יותר.

אימא נאנחה. "זה לא כזה פשוט. אני לא יודעת כמה מהם
 יעזבו אם נפטר אותו. הם נאמנים לו."
 "אימא, הם אמורים להיות נאמנים לנו."

"אני יודעת," אמרה אימא. "אבל הם לפחות מספקים הגנה
 כלשהי. אני לא רוצה לפטר אותו עד שנמצא מחליף."

"אנחנו יכולים לתת לאברקה הזדמנות נוספת," אמר ברן.
 ההבעה של אימא התקשחה. "לנו לא תהיה הזדמנות נוספת,
 ברנרד. כולנו נמות. אפשר לתת הזדמנות נוספת למישהו מוצלח
 שעשה טעות בתום לב או למישהו שלא עמד בלחץ. אברקה
 קיבל ממני סמכות לבחור את האנשים ליחידה שלו. הטלתי
 ספק בבחירות שלו והוא ערב אישית לכל חייל שהביא. התפקיד
 שלו היה לאמן אותם ולגבש אותם ליחידה מלוכדת. עברו מאז

שישה חודשים והם נכשלים בנוהלי האבטחה הבסיסיים ביותר. מה שראינו לא נובע מלחץ אלא מחוסר כשירות. זאת היתה טעות לשכור אותו, טעות שלי. בזבזתי זמן וכסף והעמדתי אותנו בסכנה..."

היא נראתה כאילו היא עומדת לצעוד יחפה על גחלים. אוי, אימא.

"זאת לא היתה טעות," אמרתי. "זה פשוט לא הצליח. הוא נראה טוב מאוד על הנייר. היו לו כל הכישורים. פשוט..."

"פשוט יותר חשוב לו שיחבבו אותו מאשר לעשות את העבודה שלו," השלימה אימא את המשפט. "אני אטפל בזה." ברן הרים ראש מהמחשב הנייד שלו. "מצאתי משהו," אמר.

מצאתי את רונה בחדר האורחים. היא ישבה על המיטה הגדולה לצד רגנר המצונף מתחת לשמיכה. השינה ריככה את הפנים שלו. הוא נראה צעיר כל כך.

"היי," אמרתי בשקט.

"היי. הוא עדיין ישן," אמר רונה. "זה נורמלי?"

"כן. זה נורמלי."

"יצא לך לעשות את זה קודם?"

"כן."

בשנה שעברה אחד מאנשי האבטחה של רוגן פיתח עניין לא בריא בארבלה והחליט לפרוץ לבית שלנו באמצע הלילה. דווקא באותו לילה נרדמתי בחדר הטלוויזיה, והוא הפתיע אותי כשניסה לעבור בחדר. הוא ישן יומיים רצוף, וכשהתעורר הוא התנהג כמו זומבי במשך שבוע. רוגן פיטר אותו ועודד אותו בחום לעזוב את המדינה. בפעם האחרונה ששמענו עליו, האיש גר באלסקה.

"מה יקרה אם הוא לא יתעורר מחר?"

"נחבר אותו לאינפוזיה ונמשיך לחכות. הוא נושם כרגיל,

קצב הלב שלו יציב, ואם נתאמץ – סביר להניח שנוכל להעיר אותו לכמה שניות. הוא פשוט צריך מנוחה, רונה.”
 היא הסתכלה על אחיה, הושיטה יד והסיטה את השמיכה מעל כפות הרגליים שלו. “הוא תמיד בועט מעליו את השמיכה ומוציא את הרגליים. כשהוא היה קטן זה היה מלחיץ אותו. הוא רצה להוציא את הרגליים מהשמיכה אבל פחד שמפלצת תצא מתחת למיטה באמצע הלילה ותתפוס לו את כף הרגל...” היא השתתקה.

כל כך רציתי לעזור לה להרגיש טוב יותר. “הוא יתעורר.”
 רונה נשאה אליי מבט והושיטה לי יד. “רונה אטרסון, וננאטה עליונה.”

ככה בדיוק היא הציגה את עצמה בפניי לפני החתונה של נבדה. למה היא עושה את זה שוב? “כבר נפגשנו.”
 “לא. פגשתי את קטלינה ביילור. היא ביישנית ותמיד מנסה להיבלע ברקע. היא נבוכה אם מישהו מסתכל עליה שנייה אחת יותר מדי. הסתכלתי עליה בחתונה של אחותה. חצי מהזמן היא פשוט חיכתה להזדמנות לברוח.”
 “באמת חיכיתי.”

“לפני כמה שעות ראיתי אותך כותשת את קונוויי בכמה מילים. כאילו את איזו נסיכת קרח והוא פלש לממלכה שלך. ואז ביתרת את הגופה המונפשת של אחותי לארבעה חלקים.”
 “קונוויי התייחס אלייך בצורה נוראית, וחייבים לנטרל גופות מונפשות. ככל שהחלקים קטנים יותר האיום פחות משמעותי.”
 היא נענעה את ראשה. “זה לא העניין, ואת יודעת את זה. מה לעזאזל קרה לך?”

התקרבותי, התיישבתי בקצה המיטה והנחתי עליה את הקופסה הקטנה שהחזקתי.

“כשנפגשנו בחתונה של נבדה הייתי בפאניקה. זאת היתה

הפעם הראשונה שמשהו חשוב היה באחריותי. את נולדתי עליונה, לבית של עליונים. אני נולדתי רגילה, למשפחה רגילה, חוץ מהעובדה שהיה לי קסם נוראי שהייתי חייבת להסתיר כדי לא לפגוע באנשים בטעות. הדרישות היחידות ממני היו שאלך לבית הספר, אוציא ציונים טובים ואסתיר את הקסם שלי. אף אחד לא ציפה שאהיה אחראית לעוד משהו. יכולתי להסתיר את הפנים ולומר, 'זה קשה מדי. אני לא יכולה.' וזה מה שעשיתי."

נאנחת. "נעשינו בית. הכירו בי כעליונה. ועברתי התמוטטות עצבים."

רונה מצמצה. "למה?"

"כי זה היה יותר מדי. הייתי צריכה כללים. כל עוד התנהלתי לפי הכללים, אף אחד לא נפגע וכולם עזבו אותי בשקט. פתאום כל הכללים שלי לא היו בתוקף ולא יכולתי להמשיך להסתתר ברקע. התחרפנתי מזה לגמרי. ואז אימא של רוגן מצאה אותי והציעה להדריך אותי. היא עזרה לי לראות דברים בצורה אחרת."

"היא לימדה אותך לבתר אדם בסכין?" שאלה רונה.

"היא שכרה מישהו שלימד אותי. הרגת מישהו לפני כן?"

"לא."

"אני מצטערת שנאלצת לעשות את זה היום."

אם לא הייתי לוקחת אותה איתי היא לא היתה מרעילה את קונוויי. אבל במוקדם או במאוחר היא היתה נאלצת להרוג מישהו. אולי עדיף שזה קרה ככה. היתה לי הרגשה שמי שסימן את המשפחה שלה לא ירפה, בטח לא אחרי שהתברר שאכן מדובר ברצח.

"את הרגת מישהו?" שאלה רונה.

"פיזית, לא. אבל מה שאני עושה הרבה יותר גרוע. ויקטוריה

טרמיין היא סבתא שלי. כשהיא מעוניינת בתכולת המוח של מישהו היא אווזת בתודעה שלו, פותחת אותה בכוח ולוקחת את מה שהיא רוצה. היא רואה את כל הסודות, את כל התקוות והפנטזיות, את תחושות האשם בגלל דברים שאותו אדם עשה מזמן ומאז מנסה להסתיר ולשכוח, והיא פשוט מחטטת בהכול. לנבדה יש את אותו כישרון. ראיתי אותה חוקרת מישהו פעם. הוא היה שכיר חרב קשוח, ואחרי שהיא סיימה איתו הוא התכרבל סביב עצמו ובכה כמו ילד.

"הקסם שלך שונה."

משכתי בכתפיי. "אני לא משתמשת בכוח. אני מקסימה, אני מפתה, אבל התוצאה הסופית זהה. אני גוברת על הרצון החופשי של הבן אדם. הוא יספר לי הכול, והוא ישמח לעשות את זה. זאת הדרך הכי נוראית לחלל אדם. אני מנסה לא לעשות את זה אלא אם אין שום ברירה."

"אבל היית חייבת," ניחשה רונה.

"כן. אימא שלי חיילת לשעבר, והיא אמרה לי פעם שאף אחד לא יוצא ממלחמה בידים נקיות. אנחנו במלחמה בשלוש השנים האחרונות."

"את קולטת כמה זה דפוק?" רונה שילבה זרועות על החזה.

"אני מרגישה כאילו עצמתי עיניים כל החיים שלי."

"אימא שלך טיפלה בכולכם יפה מאוד. רונה, את לא חייבת לחיות ככה. לי אין ברירה בגלל הנסיבות שלנו, אבל יש הרבה בתים שרוב הזמן לא נכנסים לעימותים."

"אבל למה זאת חייבת להיות את?"

"כי עכשיו תורי. נבדה נשואה. היא מתמודדת עם אימים ובעיות משלה, ואני לא יכולה לצפות שהיא פשוט תעזוב הכול ותחזור בריצה להציל אותנו. הקסם של אימא שלי לא יכול להגן עלינו. סבתא פרידה בת יותר משבעים. ואני, למרות כל הכוח

שיש לי, אפשרתי לכולם לטפל בי רוב החיים, כי היה לי קשה וכי פחדתי וכי לא רציתי לפגוע באנשים ולהרגיש אשמה. זה לא הוגן. אז כשנבדה החליטה להתרחק קצת, החלטתי שהגיע תורי לטפל בהם ולעשות את כל הדברים המכוערים שאף אחד לא רוצה לעשות."

היא טלטלה את ראשה.

"אני העליונה המבוגרת של בית ביילור אחרי נבדה," אמרתי לה. "אני צריכה לדאוג שיהיו לכולנו אוכל, בגדים וביטחון. זה התפקיד שלי. אני עדיין רוצה לברוח, רונה. אבל אם משהו ינסה לפגוע במשפחה שלי אני אהרוג אותו. אני אשלם על זה מחיר כבד, אבל אני אעשה את זה."

רונה לטשה בי מבט. "אז זה מה שקורה כשנעשים ראש של בית."

זאת לא היתה שאלה, אבל בכל זאת עניתי. "כן."
"הרגתי את קונוויי, אבל אני לא מרגישה רע לגבי זה," היא אמרה. "אני אמורה להרגיש רע. גולתי חיים. אבל אני לא מרגישה ככה."

"תחושת האשמה מגיעה בדרך כלל מאוחר בלילה," אמרתי.
"איך את מתמודדת איתה?"
דחפתי את הקופסה לעברה. "יש לי מאגר של שוקולד בחדר."

"זה עוזר?"

"קצת."

היא פתחה את הקופסה. "טראפּלס של נויאהאוס?"
"מממ. ברן מצא מידע בשרת הגיבוי של אימא שלך. אנחנו צריכות לחזור לחדר הישיבות."
העיניים של רונה נפערו. "אני אצטרך את השוקולד?"
"כן."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן